sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

SAYI: 316 ■ 14 Mart 2008 ■ 1 YTL

Dağı taşı bombalamak için kaynak var Sağlık ve eğitim için para yok!

Savaşa değil sağlığa bütçe

"Terörle mücadele" adı altında bugüne kadar 400 milyar dolardan fazla para harcandı.

Irak'a son müdahalenin 160 milyon dolara patladığı söyleniyor.

Dağı taşı bombalamaya, kurşuna, tanka bu kadar para harcayanlar, sıra sosyal güvenliğe, sağlığa, eğitime geldiğinde 'para yok, zaten siz bir kara deliksiniz' diyorlar.

Sosyal güvenlikte bahsedilen açık 30 milyar dolara yakın. Bu savaşa harcanan paranın yanında çok ama çok küçük bir miktar. Kaynak yok diyenler savunma harcamaları adı altında silaha ayrılan paylara baksın.

Bir yandan Irak'ta macera peşinde koşuyorlar, diğer yandan Ankara'da SSGSS denilen sosyal yıkım yasasını geçirmeye çalışıyorlar. Bunlar hem barışa düşman, hem de emekçi sınıflara.

Barış sağlanırsa emekçi çocukları ölmez.

Barış sağlanırsa Türkiye bütçesini boşaltan savunma harcamaları azaltılabilir. Sağlığa ve eğitime daha fazla kaynak aktarılabilir.

Kürt sorunu barışçıl bir çözüme ulaşırsa kardeş iki halk yoksulluktan kurulabilir.

Sağlık ve sosyal güvenlikte yıkıma karşı sokağa çıkan işçiyle barış isteyen Kürt yoksullarının çıkarı ortaktır. İki mücadele birleşirse işte o zaman silaha değil insana yatırım yapmayı konuşabilecek duruma geleceğiz.

Cop, biber gazı yetmedi, şimdi de sağır edecekler

Polis göstericileri dağıtmak için yeni bir yöntem bulmuş! LRAD adlı cihazla 30 derecelik açı içinde kalan eylemcilere kulakları çınlatacak yüksek ses verilecek. Ses 300-400 metre içinde etkili olacak. Yeni işkence teknolojisi 8 Mart'ta Kadıköy'de kadınlar üstünde denenmiş.

Kalıcı sağırlığa yol açan ses 160 desibel, söz konusu aletin 152 desibele ulaştığı söyleniyor. Yüksek frekanslı sesler maruz kalanları rahatsız edeceği gibi kulak zarını patlatabilir, bayıltabilir, hatta öldürebilir. Bu aletlerin Türk polisinin elinde nasıl kullanabileceğine dair yorum yapmaya gerek yok.

Gösterilerin önündeki tüm engellere kaldırılmalı. Biber gazı ve ses aracılığıyla işkenceye hayır!

Macaristan Başbakanı Gyurcsany fena yenildi

Macar halkı paralı eğitime ve sağlığa hayır dedi

Geçtiğimiz hafta sonu Macaristan'da halk sandık başındaydı. Hükümetin yeni-liberal "reform" programı Macar halkı tarafından reddedildi.

Macar hükümetinin doktor ve hastanelerde "katkı payı" ödenmesini, üniversitelerin paralılaşmasını hedefleyen yasası oy kullananların yüzde 80'i tarafından reddedildi.

Referanduma katılım oranı beklenenin üzerine çıktı, yüzde 50'nin üzerine ulaştı. Haklarını savunmak için sandık başına giden Macar halkı yeni-liberal hükümete sıkı bir tokat attı.

Macaristan'da hükümet derin bir krize itilirken, Doğu Avrupa'da pürüzsüz bir şekilde yürütülen yeni-liberal program ilk kez ciddi bir darbe aldı.

DADA: Düzene karşı bir silah olarak sanat

Michel Löwy sayfa: 10

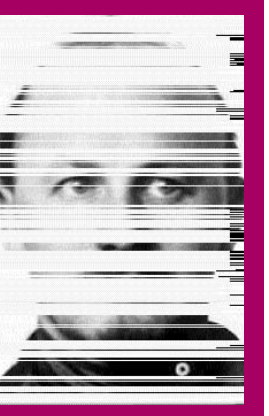

Devrim kendi çocuklarını yer mi?

Irmak Can Özinanır sayfa: 9

Avrupa solunda farklı tablolar

Alex Callinicos sayfa: 8

Zorunlu din dersi

İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü, iki öğrenci velisinin çocuklarının "zorunlu din eğitiminden muaf tutulması" yönündeki başvurusunu reddetmesiyle başlayan süreç, Danıştay'a gitmiş ve Danıştay'da "din dersi zorunlu tutulamaz" yönünde karar almıştı.

AKP kurmayları, anayasanın 24. maddesinin din derslerini zorunlu kıldığı gerekçesiyle, Anayasa Mahkemesi'nin bir sorunu olduğu, bu nedenle Danıştay'ın yetkilerini aştığını ifade ediyorlar. Bunda hukuki bir doğruluk payı var. Ama meseleyi yalnızca hukuki bir olgu olarak ele alıp, temel insan hakları zemininde ele almayınca.

Zorunlu din dersleri 12 Eylül darbesinin topluma zorla giydirdiği anayasanın bir sonucu. Yaklaşık 30 yıllık bir dayatma hiçbir hükümet döneminde ele alınıp değiştirilmedi. Buna sosyal demokrat hükümetler de dahil. Bu nedenle bunu şimdi devletin laikliğinin temeli olarak sunmaya çalışanların samimiyeti oldukça kuşkulu.

Zorunlu din dersini, insan hakkının bir ihlali olarak görüp ele almak ve anayasanın ilgili maddesini özgürlükçü bir biçimde değiştirmek öne sürülen en samimi talep olacaktır.

Emekliler eylem hazırlanıyor

Emekliler, sendikaları Emekli-Sen'in devlet tarafından kapatılma kararını kaldırtmak için mücadeleye devam ediyor.

19 Mart'ta Ankara'da Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önünde DİSK Yönetim Kurulu üyeleriyle birlikte oturma eylemi yapılacak.

26 Mart'ta Ankara'da İnşaat Mühendisleri Odası'nda şenliği düzenlenecek.

8 Nisan'da Ankara Yüksel Caddesi'nden İçişleri Bakanlığı'na yürüyüş yapılacak.

Ardından tüm illerde yaygın bildiri dağıtımıyla Emekli-Sen'in kapatılma kararı teşhir edilecek.

19 Nisan'da ise Ankara da gerçekleştirilecek 'Emekli Mitingi' ile hükümetin emeklilere düşman tutumu protesto edilecek. Emeklilerin sendikası olmaz diyenlere karşı dayanışmaya!

Başsavcı darbeyi, idamları savundu

Darbe ve darbecileri övme yarışına yüksek yargıdan da bir ses katıldı. Danıştay Başsavcısı Tansel Çölaşan, Ankara Barosu'nun düzenlediği 8 Mart Dünya Kadınlar Günü ile ilgili toplantıda kadın sorunu dışında her şeye değindi. 27 Mayıs 1960'ta gerçekleşen ordunun müdahalesine darbe denemeyeceğini, 27 Mayıs'ın bir devrim olduğunu savunan başsavcı dönemin idamlarını da 'kaşındılar' diyerek savundu. Devamında Menderes ve arkadaşları için "*Cumhuriyet'e ihanetten yargılanmalıydılar; cezalandırılmaları gerekliydi. Sonra ne oldu çok güzel bir dönem yaşadık*" diyerek darbeyi ve darbecileri yüceltti.

Aynı başsavcı Danıştay saldırında da saldırganın "*allahuekber diyerek saldırdığını*" söyleyerek hedef saptırmaya çalışmıştı. Daha sonra Danıştay saldırısının arkasında Ergenekon terör örgütü çıkmıştı. Bugün ulusalcılar giderek daha fazla batağa saplanıyorlar.

Geçmişte demokrasiyle biraz olsun sıvanmış yüzleri giderek totaliter ve darbeci bir görünüme bürünüyor. Orduyu, bürokrasiyi ele geçirmiş darbe tutkunlarını yargılamadan demokrasiyi kökleştirmek zor görünüyor.

Sosyal yıkım tasarısı, komisyondan geçti

Hükümetin, topluma önemli bir reform olarak gösterdiği "Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı" Meclis Plan ve Bütçe Komisyonu'nda kabul edildi. Tasarı, hükümet açısından IMF ile yürütülen stand-by anlaşmasının tamamlanabilmesi için kritik bir öneme sahipti. Neoliberal uygulamaların odağı haline gelen IMF'nin dayattığı bir tasarıyı, refaha dayalı bir toplum modeli olarak sunmak, önümüzdeki süreçte hükümetin öncelikli işlerinden biri olacak.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, tasarının Türkiye'nin önündeki 100 yıllık proje olduğunu, Türkiye'nin geleceğine tuğla koyduklarını söylüyor. Bu nedenle tasarıya karşı çıkan sendikaları anlamadığını, onların da zaten kendilerini anlatamadıklarını ifade ederek yasayı meşrulaştırmaya çalışıyor. Ve bakan ekliyor "tasarıya işçiler değil, işverenler karşı çıkmalı".

Toplumsal kayıplar

Tasarı, var olan haliyle çalışanlar açısından büyük hak kayıplarına neden oluyor. Öne çıkan önemli hak kayıplarını sıralayacak olursak:

Emekli olabilmek için prim gün sayısı 7 binden 9 bin güne yükseltiliyor. Ayrıca malul aylığı ve ölüm aylığı bağlanması zorlaştırılıyor.

- Kadınlar için 58, erkekler için 60 olan emeklilik yaşı 65'e yükseltiliyor.
- Mevsimlik işçilerin sağlık olanaklarından yararlanması zorlaştırılıyor.
- Emekli aylıkları gelişme hızının yüzde 100'ü yerine yüzde 30'una çekilerek reel olarak düşürülüyor.
- Mevcut sistemde 120 gün prim ödeyen bir işçi, işsiz kaldığında kendisi ve ailesi 6 ay sağlık hizmetlerinden yararlanabilirken bu olanak ortadan kaldırılıyor.
- Sağlık olanaklarından yararlanabilmek için işçilerden ayrıca katkı payı alınması sağlanıyor.

Birlikte mücadelenin önemi

Saydığımız değişiklikleri bir reform olarak sunmaya çalışan hükümet, çalışanlardan seslerini çıkartmamasını istiyor. Hükümet, hem işçilerden alınan vergiyi yükseltiyor, hem de her türlü gelecek güvencesinden mahrum bırakıyor. Aslında yapılmak istenilen devletin kamu hizmetlerini sunmasını engelleyerek, işçileri bireysel emeklilikle birlikte özel sigorta şirketlerinin piyasasına terk etmek.

Tasarını meclis komisyonunda geçmesinden 12 saat sonra Türk-İş başkanlar kurulu toplanarak, bir eylem takvimi çıkardı. Türk_iş'in birlik çağrısına 8 işçi konfederasyonu katılarak ortak karar alındı. Alınan kararlarda iş bırakma dahil meclise yürümeye kadar bir dizi etkin eylem planlanıyor. Milyonların geleceğini ilgilendiren bir tasarıya karşı harekete geçmek ve mücadelede birliği sağlamak önümüzdeki dönemin kritik meselelerinden birisi olarak karşımızda duruyor.

Tuzla grevi kazandırıyor

Tuzla'daki tersanelerde 27-28 Şubat'ta başlayan iş bırakma eylemleri polis baskısına rağmen devam ediyor.

İş kazaları sonucu ölümlerin ve sakatlanmaların yaşadığı tersanelerde DİSK'e bağlı LİMTER-İŞ'in başlattığı eylemler şimdiden sonuç vermeye başladı.

İşverenlerin ve taşeron firmaların bütün saldırganlığına ve baskılarına karşı, çalışma saatlerinde bazı firmalar eylemler karşısında geri adım atarak iyileştirmelere gitmek zorunda kaldılar.

Gemak, Tuzla Endüstri Tersanesi ve Rahmi Koç'a ait RMK firmasında çalışma saatleri 7 buçuk saate indirildi, verilen yemeklerin kalitesi yükseltildi.

Grevin kazanıcı gücünü gören işçiler, bütün tersanelerde ağır ve tehlikeli iş kolu yönetmenliği gereği 7 buçuk saat uygulamasının hayata geçirilmesi ve gerekli iyileştirmelerin yapılması için mücadeleye devam kararı aldılar.

DTP ile dayanışalım

Van'a bağlı Erciş ilçesinde Demokratik Toplum Partisi'nin (DTP) 8 Mart Dünya Kadınlar Günü için düzenlediği 1000 kişilik etkinliğe, polis biber gazı kullanarak ve havaya ateş açarak saldırdı. Saldırı esnasında ağır yaralanan bir kişi daha sonra hayatını kaybetti. Gösteri dağıldıktan sonra da saldırılarına devam eden polis 101 kişiyi gözaltına aldı.

Güvenlik güçleri uzun süredir, DTP'ye karşı teyakkuzda. Çok sayıda DTP'li milletvekili, yönetici ve üye hakkında sayısız soruşturma açıldı ve açılmaya devam ediyor. Politika ve yargıdaki bu gelişmelerde polisleri daha pervasız hale getirmeye yetiyor da artıyor bile. Ordunun Irak'a operasyonlarını protesto eden DTP'lilere de polis acımasızca saldırmış, yaralanmalara ve ölümlere neden olmuştu.

DTP mecliste siyasi çözümün ve barışın sesini yükseltmeye çalışıyor. Bu sese tahammül edemeyen savaştan beslenen milliyetçiler, ulusalcılar da DTP'ye, devletin de olanaklarını alarak bütün güçleriyle saldırıyorlar. Barış sözcüğünden dahi irkilenlere karşı, DTP ile dayanışma içinde olmak, onlara saldırıyı demokrasiye bir saldırı olarak anlatmak bugün çok daha önemli.

TGC: Yıpranma hakkına sahip çık!

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti, sosyal güvenlik "reformu" kapsamında yıpranma payı olarak adlandırılan fiili hizmet zammının kaldırılmasına karşı imza kampanyası başlattı.

TGC yaptığı basın açıklamasında "*Yıpranma hakkı, gazetecilerin, matbaa ve ambalaj işçilerinin yanı sıra postacıların, lokomotif işçilerinin de aralarında bulunduğu bir çok sigortalının haklarını korumaktaydı. Tasarı ise birçok işçinin en temel hakkı olan ve ağır çalışma koşulları nedeniyle verilen yıpranma hakkını ellerinden alıyor*" tespitini yaptı.

TGC üyeleri bir çok ilde SSGSS'ye karşı yürüdü. Haklarına sahip çıkmakta kararlılar.

sosyalist işçi

Hükümet yasanı al başına çal!

Hükümet sağlık hizmetlerini sermayeye açmak ve milyonlarca insanı sağlık hizmetlerinden mahrum etmek için adımlarını hızlandırdı. Sosyalist İşçi yasa gündeme geldiğinden beri, neredeyse her sayısında bu yasanın yoksullar için ölüm demek olduğunu anlatıyor.

Saldırıyı püskürtmek

Bu yasayı püskürtmek zorundayız. Bu yasanın uygulanmasını engellemek zorundayız. Parası olmayanlara "Öl!" diyen bu yasa, engellenmek zorunda.

Bu yasayı hangi gücün engelleyeceği çok açık. Sağlıkta yıkım yasası, yıkıma maruz kalacak tüm mağdurların birleşik mücadelesiyle püskürtülebilir. Bu mağdurlar arsında ise örgütlü işçi sınıfının belirleyici ve birleştirici güç olacağı çok açık.

Bu sürecin gelişmesi yönünde Türk-İş önemli bir adım attı. Emek Platformu'nu toplayan Türk-İş, 13 Mart'ta Platform'un kitlesel basın açıklaması yapacağını, 14 Mart'ta ise uyarı amaçlı iki saatlik iş bırakma örgütleyeceğini açıkladı.

Emek Platformu toparlanıyor

Yasa tasarısının Meclise geldiği gün ise Emek Platformu ve temsilcileri Ankara'da toplanacaklar. Eylem programının eksik olan yanı ise tam da burada.

Emek Platformunun toparlanması, sokağa çıkma kararı alması, uyarı grevi örgütlemesi çok önemli. Ama yasanın meclise geldiği gün, Ankara'da meclise sendika yöneticilerinin taleplerini iletmesi çözüm değil.

Çözüm, bugünden o güne sokakta binlerce, onbinlerce bildiri dağıtmak. Her iş yerinde, her mahallede, her okulda, her sağlık ocağında, her hastanede her platformda toplantılar yapmak ve yasanın meclise geleceği güne hazırlanmak.

Hava-İş grevi, Telekom grevi, Tuzla direnişi, SSGSS'ye karşı eylemler ve basın açıklamaları.

AKP etkisini kırmak

Neo liberalizmin en güçlü hükümeti AKP'ye karşı küçük adımlarla başlatılan direnişin bu adımları Emek Platformu'nun toplanmasıyla bir adım ileri sıçrayabilir.

AKP'nin bir dizi emek örgütündeki etkisini göz önüne alırsak, bu adımın yaygın bir direnişe dönüşmesi ve devamlılığının sağlanması için sosyalistlere büyük bir görev düşüyor.

Çözüm adresi DTP'dir

Tayyip Erdoğan harekât sonrası sadece askeri adımların yeterli olmadığını söylerken, atılması gereken diğer adımlar konusunda temcit pilavı gibi aynı maddeden söz ediyor. Bu, TCK'nın "etkin pişmanlık" hükmünü düzenleyen 221. madde.

Başbakan hala bu maddenin çözüm olacağını düşünüyor. Kürt halkı ise çok net bir biçimde bu maddenin hiçbir çözüm özelliği taşımadığını vurguluyor.

Çözümsüzlük

Kürt hareketi yıllardır mücadele ediyor ve bu mücadele sırasında çözüm için defalarca somut adımlar attı.Yıllar süren ateşkesten ana dilde eğitimin önündeki engellerin kaldırılmasına, Kürtlerin örgütlenmesinin önündeki baskıların sona erdirilmesinden milletvekili seçim barajlarının kaldırılmasına, genel af çağrısından diyalog için yapılan çağrılara kadar çok sayıda talep Kürt hareketi tarafından dile getirildi.

Bu talepler hiçbir şekilde karşılık bulmadı. Karşılık bulmaması bir yana, her fırsatta, devlet, AKP ve tabii ki CHP ve MHP Kürt hareketine saldırmak için fırsat kolladı.

"Sayın Öcalan" diyenlerin soruşturulması, Kürt hareketinin benimsediği renklerde eşarp takanların baskı altına alınması, Kürtlerin her gösterisine saldırılması, devletin "kafasındaki" Kürt imajını andıran her vatandaşın göz altına alınması gereken potansiyel suçlu ilan edilmesi, Kürt milletvekillerinin parlamentoda kuşatılması, DTP'nin kapatılmaya çalışılması, Kürtlerin gösteri, örgütlenme ve düşünce özgürlüklerinin diğer muhalefet güçlerinden daha da zorbaca bastırılması, Kürt kimliğinin sürekli aşağılanması… Bu liste neredeyse sonsuza kadar uzatılabilir.

Özellikle geçtiğimiz hafta sona eren "kara harekâtı" ve 18 Aralık 2007'den beri zaman zaman gerçekleştirilen hava harekâtları Kürt sorununda çözümsüzlüğü derinleştiren uygulamalar.

Çözüm için

Harekâtın komik bir biçimde sona ermesinin ardından parlamento içinde daha da komik bir tartışma başladı. CHP ve MHP Genelkurmay'a saldırdı. Kuşkusuz Bahçeli ve Baykal AKP'ye saldırmayı da unutmadılar. Her iki parti de toplumda yaygın olan bir kanıyı dile getirdi. Ordu "harekâta" ABD'nin isteğiyle alelacele son vermişti ve daha uzun süre savaşmak, belki Kerkük meselesini çözene kadar Kuzey Irak'ta savaşmaya devam etmek yerine askerlerin geri dönmesi Baykal ve Bahçeli'yi öfkelendirdi.

Geçen sene bu günlerde Cumhuriyet mitinglerinde neredeyse bir darbenin kitlesel tabanını yaratmaya çalışanların, orduya kızgın eleştiriler yöneltmesi ve ordunun ilk kez muhalefete muhtıra vermesiyle karşımıza her tarafından dökülen karmakarışık bir egemen sınıf kompozisyonu çıktı bir kez daha.

Genelkurmay başkanı üniformasını, başbakan ise elbisesini çıkartmakla tehdit edip Kuzey Irak'tan geri çekilme konusunda ABD'den emir almadıklarını kanıtlamaya çalışırken, ordu geleneksel sertliğini ve siyasete müdahale etme cüretini bir kez daha gösterdi.

Bu parçalanmışlık Kürt sorununda çözüm için önemli bir olanak sunuyor. Bu olanağın değerlendirilmesi için barışın sesinin çok daha gür bir biçimde çıkması çok önemli.

Barışın sesi sadece gür bir biçimde çıkmamalı, bu ses aynı zamanda barışın adresini de göstermeli. Bu adres ise uzakta değil, Ankara'da mecliste. Meclisteki yirmi kişi, yirmi DTP milletvekili barışın, siyasal çözümün, diyalogun olmazsa olmazı.

AKP soyut çözüm nutukları atmak yerine, DTP üzerindeki baskılara son verilmesi için adım atmalıdır.

Başbakan, 221. maddeyi ısıtıp ısıtıp gündeme getireceğine DTP'nin Genel Af talebini ciddiye almalıdır.

Sosyalistler ise DTP'ye yönelik her türden saldırıyı kendilerine yapılmış olarak görmeli ve siyasal çözüm için basınç oluşturmalıdır.

MARKSİZM 08

16-19 mayıs istanbul

DSİP tarafından örgütlenen 4 günlük tartışma toplantıları dizisi
marksizm2008@gmail.com ● 0536-335 10 19 ● www.dsip.org.tr

- ABD emperyalizminin krizi
- Pakistan: İslam ve kadın
- Çernobil sosyalizmi
- Irkçılığı ve milliyetçiliğe nasıl durduracağız?
- Kürt sorununda çözümün neresindeyiz?
- Rus devrimi neden yenildi?
- 1968: Son büyük yangın
- 1968: Türkiye'de solun atılım yılları
- Kapitalizm sonrası yaşam
- Devrimci partiye neden ihtiyacımız var?
- Modern emperyalizmin ekonomi politiği
- Yeni liberalizmin sonuna mı gelindi?
- Venezüela: Sokaklar seçkinlere karşı
- Kapitalizm ve cinsel ayrımcılık
- Küresel ısınmayı durdur dünyayı değiştir!
- Yeni sol ve yerel seçimler
- İslami hareket düzene tehdit mi?
- Müzikle isyan
- Erken cumhuriyet döneminde ırkçılık
- Kapitalizm sonrası yaşam
- Yeni sinema
- Cumhuriyetin öksüz çocukları
- Medyanın mücadelede rolü

Bugüne kadar Marksizm toplantılarına katılmış konuşmacılardan bazıları

Orhan Pamuk, Ahmet Oktay, Ufuk Uras, Nuray Mert, Akın Birdal, Murat Çelikkan, Sevgi Göğçe, Ragıp Duran, Sevil Erol, Ercan Karakaş, Ertuğrul Kürkçü, Algan Hacaloğlu, Hilal Atıcı, Filiz Koçali, Bülent Somay, Melda Keskin, Roni Margulies, Hayri Kozanoğlu, Tayfun Mater, Levent Şensever, Sami Evren, Melih Pekdemir, Rıdvan Akar, Alex Callinicos, Şenol Karakaş, Sevgi Uçan, Mete Çubukçu, Sinan Özbek, Abdullah Aysu, Barış Pirhasan, Doğan Tarkan, Yıldız Önen, Fethiye Çetin, Selim Deringil, Ahmet Tonak, Harun Tekin, Yıldız Ramazanoğlu, Bülent Somay, MemetAli Alabora, Metin Yeğin, Avi Haligua

Gıda fiyatları artıyor

Zengin dünyada açlıktan ölmek

Küresel ısınmanın en dolaysız sonucu olan kuraklık nedeniyle tarımsal üretim düşerken dünyada gıda fiyatları artıyor. Gelişmekte olan ülkeler açlık tehdidiyle karşı karşıyayken, zaten açlığın pençesindeki en fakir ülkelere dönük Birleşmiş Milletler yardımlarının azaltılması tartışılıyor. Küresel ısınmayı yaratan küresel kapitalizm, biyoyakıt piyasasını öne çıkartarak gıda fiyatlarındaki artışı hızlandırıyor. Milyonlarca insan bunca zenginliğin içinde açlıktan ölmeye terk ediliyor.

Biyoyakıt, fosil yakıtlardan daha temiz, atmosfere daha az CO^2 yolluyor, ancak gıda için gerekli olan tarım alanlarını yutuyor. Tarım, insanlar için mi, arabalar için mi? İklimi değiştiren, besin zincirini bozan kapitalizm sofralarımızdan alıyor, şirketlere veriyor.

Kuraklık artışı tetikliyor

Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü FAO verilerine göre 2006 yılında yüzde 9 artan gıda fiyat endeksi, 2007'de küresel ısınmanın getirdiği kuraklıktan ötürü yaklaşık 4 kat arttı ve yüzde 40'a yükseldi.

Dışarıdan gıda almak zorunda olan ülkelerin ithalat gideri yüzde 25 artarak, 107 milyon doları buldu.

Küresel ısınma dünya çapında tahıl rezervlerinde de yüzde 11'lik bir azalmaya yol açtı ve rezervler 1980'den beri ilk defa en düşük seviyeye ulaştı. Buna göre sene başında dünyanın 11 haftalık mısır stoku varken, bu süre 2007'nin son ayında 8 haftaya düştü.

Tahıl fiyatları 2006'dan bu yana 130 dolar yükselerek 2007'de yüzde 52 oranında artış kaydetti. Tahıl fiyatları, kile başına 10 dolara ulaştı ki, bu petrol fiyatının varil başına 100 dolar psikolojik sınırına ulaşmasıyla aynı anlama geliyor.

İklimbilimciler son on yıldır sürekli sıcaklık rekorlarıyla gelen iklim değişikliği nedeniyle önümüzdeki dönemde ürün alımında azalmayla gıda fiyatları artışlarının k paralel olarak ilerleyeceğini söylüyor.

Biyoyakıt

Küresel ölçekte gıda fiyatı artışını tetikleyen bir diğer unsur büyük şirketlerin biyoyakıt üretmek için toplu ürün alımlarına gitmesi.

Buğday, pirinç, soya fasulyesi ve mısır gibi hububat ürünlerinden alınan yağ yakıt olarak kullanılıyor. Hububat ürünleri fakir ülkelerin fakir halklarının temel besin maddeleri.

Her yıl beş yaşını doldurmamış 6 milyon çocuk açlık ve kötü beslenme nedeniyle ölüyor. Her beş dakikada bir çocuk aramızdan ayrılıyor...

Gıda ürünleri beslenme amacının dışında kullanılırken, hububat alımları artıkça üretim talebi karşılayamaz hale geliyor FAO yöneticilerine göre bu gittikçe derinleşen ve beraberinde sosyal patlamaları getirecek bir süreç.

Dünya nüfusundaki artış da tahıla olan talebi yükseltiyor. Çiftçiler artan et talebini karşılamak için daha fazla hayvan besliyor. Besin maddesi yine hububat olunca insanların payı daha da küçülüyor.

Dünya insanlar açlıktan ölecek kadar fakir mi yoksa? Üretim artan nüfusla birlikte gıda ihtiyacını karşılamayacak bir gerileme için de mi? Tam tersi. Dünyada bugün eşi benzeri görülmemiş bir zenginlik var. Milyonlarca dolar her gün dünya piyasalarında dolaşıyor. Sorun zenginliğin paylaşımında.

Sayıları 17 milyon olan ve çoğunluğu gelişmiş sekiz ülkede yaşayan azınlık tüm zenginliğe el koyuyor. Aynı azınlığın iktidarı ve sınıfsal tercihleri yüzünden küresel ısınma belasına tutulmuş dünyada açlığı yenmenin yolu küresel şirketlerin hakimiyetine son vermekten geçiyor.

Korkunç gerçek

● Dünyada her gün 25 bin kişi, yani her 4 saniyede 1 kişi açlıktan ölüyor.

● Silahlanmaya trilyonlar harcanıyor, oysa açlar için toplanan yardım 3 milyar doları geçmiyor. Şimdi azaltılması gündemde.

● Açlık genetik olarak kuşaktan kuşağa aktarılıyor.

Her yıl 7 milyon çocuk yetersiz beslenme nedeniyle eksik kiloda doğuyor.

● 825 milyon kişi gece aç uyuyor. Bu sayı ABD, ABD, Kanada nüfusundan daha fazla.

● Açlıkla karşı karşıya kalan insanların Sahra Altı Afrika'da, 519 milyonu Asya ve Pasifik'te, 52,9 milyonu Güney Amerika ve Karayiplerde, 33.1 milyonu Yakın Doğu ve Kuzey Afrika'da yaşıyor

Zengin daha da zenginleşiyor

Forbes Magazine dergisinde yayınlanan dünyanın milyarderleri listesinde yer alan 1125 milyarderin toplam serveti 4.4 trilyon dolar. Milyarderlerin "ortalama servetinin" geçen yıla göre 250 milyon dolar artışla 3.9 milyar dolara çıktı. Onların serveti arttıkça dünya yoksullaşıyor.

1- Warren Buffet (62 milyar dolar)
2- Meksikalı işadamı Carlos Slim Helu (60 milyar dolar)
3- Bill Gates (58 milyar dolar)
4- Hintli işadamı Lakshmi Mittal (45 milyar dolar)
5- Hintli işadamı Mukesh Ambani (43 milyar dolar)
247- Mehmet Emin Karamehmet (4.3 milyar dolar)
256- Şarık Tara (4.1 milyar dolar)
260- Hüsnü Özyeğin (4 milyar dolar)
524- Semahat Arsel (2.3 milyar dolar)
524- Ahmet Nazif Zorlu (2.3 milyar dolar)

GÖRÜŞ

Kürtler mi bölündü, Türkler mi?

İlhan Selçuk'un yaşlı ve yorgun beyninden mi kaynaklanıyor, yoksa gerçek mi, bilmem, ama *Cumhuriyet* gazetesinin haberine göre bir istihbarat raporu bu ayki sınırötesi operasyonun tümüyle başarılı olduğunu iddia ediyormuş. Gazete de bu rapora dayanarak "Kürtler bölündü" diye manşet atmış.

Amaçlanan hedeflerin hepsi vurulmuş, 40 yaşının üzerindeki Kürt liderlerinin tüm prestiji kaybolmuş, örgütte derin ayrılıklar ortaya çıkmış, falan filan.

Türkiye basınının gülünçlüğü herkesin malumu, ama bu kadar gülüncüne az rastlamıştım doğrusu. Hiçbir şey başaramadan tamamlanmak zorunda kalınan operasyon gerçekten de derin bir bölünmeye yol açtı. Ama Kürt cephesinde değil. Bir yanda Baykal ve Bahçeli, öte yanda Büyükanıt arasındaki bölünmeyi, "vatan haini" suçlamalarına kadar varan kavgayı hep birlikte keyifle izliyoruz, ama *Cumhuriyet*'in gözünden kaçmış anlaşılan!

Bu kavgaya yol açan durumun da İlhan Selçuk, herhalde "Bir türlü darbe olmuyor yaa" diye dövünmekle meşgul olduğu için, farkedememiş. Silahlı Kuvvetler, gereksiz bir operasyon sonucu gereksiz ölümlere neden olduktan sonra, gülünç duruma düşmesine neden olan koşullarda geri çekildi. Önemli olan, Amerika'nın emriyle geri çekilmiş olması değil. Amerika'nın izniyle girmişti, elbette Amerika'nın emriyle çekilecekti. Önemli olan, Kürt güçleriyle çatışmaya girmiş ve hiçbir başarı elde edemeden püskürtülmüş olması. Savaştan kârlı çıkmak mümkünse eğer, bundan sadece PKK kârlı çıktı. *Cumhuriyet* hariç, herkes bunun farkında.

Bütün gazeteler bir şeyin daha farkında: Hükümet, Kürt sorununun çözümü doğrultusunda adımlar atmaya hazırlanıyor.

Barış Meclisi'nin geçenlerde Ankara'da düzenlediği konferansta, başta Ruşen Çakır olmak üzere pek çok konuşmacı AKP'nin Kürt sorunu konusunda bir stratejisi olmadığını vurguladı. Yanıldıklarını düşünüyorum.

Beş yılı aşkın bir süredir bu hükümet, ortam izin verdikçe, işaretler veriyor, ufak ve yetersiz de olsa adımlar atıyor, milliyetçi tabanı fazla yabancılaştırmamaya çalışarak da olsa Kürtlere göz kırpıyor.

Bunları elbette son derece çekingen bir şekilde yapıyor. Üstelik, bir yandan bunları yaparken bir yandan da sert laflar ediyor, askeri operasyonlara devam ediyor, DTP'yi ezmeye çalışıyor. Bütün bunlar doğal. Savaşan iki taraf, görüşme masasına oturmadan önce mümkün olduğunca elini güçlendirmeye çalışır, masadan avantajlı olarak kalkabilmek için güçlü bir konumda oturmaya çalışır.

Üstelik, masaya oturmamak gerektiğini, askeri yöntemlerle devam etmek gerektiğini savunan bir kesim olduğunda, hükümet bu kesime karşı da kendini korumak, zayıf görünmemek, düşmana teslim olmuş gibi bir hava yaratılmamasına dikkat etmek zorundadır.

Ama görünen köy kılavuz istemez. AKP önümüzdeki aylarda adımlar atacak. Bu adımlar, kuşkusuz, Kürtlerin tüm taleplerini karşılayan adımlar olmayacak. Eksik, yetersiz, yarım yamalak adımlar olacak. Bu da doğal. Pazarlığa böyle başlanır, mümkün olduğu kadar az vermeye, çok almaya çalışılır.

AKP'nin atacağı adımların hangisi kabul edilir, hangisi edilmez, pazarlık süreci nasıl gider, Kürt hareketinin bileceği iştir. Biz karışmayız, Kürtlere akıl vermeyiz.

Bizim işimiz, hükümetin adım atmasını sağlamak ve hızlandırmak için mümkün olan her şeyi yapmak, basınç uygulamaya devam etmek, ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı mücadeleyi yükselterek sürdürmektir.

Roni Margulies

Kolombiya krizi:

ABD mağlup oldu

Chavez'in Kolombiya'da ABD destekli rejime karşı yıllardır silahlı mücadele yürüten FARC'ın elindeki rehineleri kurtarma girişimine yönelik sabotaj Güney Amerika'yı savaş noktasına yaklaştırdı.

Kolombiya ordusunun Ekvador topraklarına girerek FARC'ın 2. lideri ve gerillalarını katletmesine karşı sert tepki veren Venezuela ve Ekvador etrafında kıtadaki tüm anti-emperyalistler birleşti.

ABD'nin arka bahçedeki sadık bekçisi Kolombiya hükümetinin hedefi Chavez iktidarını sarsmaktı. Ancak sonuç tam tersi oldu.

Venezuela sürece hakim olurken, Kolombiya hükümeti geri adım attı. Ekvador ve Venezuela ile masaya oturmayı kabul etti. Savaş kışkırtıcılığı engellendi.

Chavez, FARC'ı elindeki rehineleri bırakmaya davet ederken, krizde "*en büyük yenilgiyi Amerikan hükümetinin aldığı*"nı söylüyordu. Chavez böylesine bir krizde savaşa gidilmeden, anlaşma sağlanabildiğini de kanıtladıklarını da ekledi.

Chavez, son bir yıldır Venezuela'da muhalefeti sokağa dökmeyi deneyen ABD'nin karşısına güçlenerek çıktı.

Irak'ta bataklığa saplanan ABD emperyalizminin arka bahçesine hakim olamadığı bir kez görüldü.

Chavez'in liderliğindeki anti-emperyalist rüzgar şimdi Kolombiya'yı sarıyor. Kriz kıta çapında devrim yanlılarına güç verdi.

Venezüela-Kolombiya çelişkisi ABD emperyalizminin yüzünü gösteriyor

Esme Choonara

George Bush geçen hafta Latin Amerika'daki hükümetler arasında büyüyen krizin içine Kolombiya devlet başkanı Alvaro Uribe'ye desteğini ifade ederek dâhil oldu. Geçen cumartesi Kolombiya ordusu Ekvador'da kamp kuran bir grup FARC (Kolombiya Silahlı Devrimci Güçleri) gerillasını öldürdü. Öldürülenler arasında uzun zamandır FARC'ın önde gelen liderlerinden biri olan Raul Reves de vardı.

Reves FARC'ın uzun süredir elinde tuttuğu önemli rehinelerin serbest bırakılmasına dair görüşmeleri yürütüyordu.

Venezuela ve Ekvador hükümetleri bu saldırıya Kolombiya ile diplomatik ilişkileri keserek ve sınıra askeri birliklerini yollayarak cevap verdi. Venezuela Başkanı Hugo Chavez Kolombiya ile sınır ticaretinin büyük bölümünü kesti. Geçen Çarşamba ise Venezuela'daki Kolombiya şirketlerinin devletleştirilebileceğini duyurdu. Bu arada Ekvador devlet başkanı Rafael Correa Kolombiya ile yaşanan sürtüşmeye karşı destek aramak üzere Latin Amerika ülkeleri arasında bir tura çıktı. Uribe'nin polis şefi buna, FARC kampında bulunan dizüstü bilgisayarların, Chavez'in FARC'a verdiği desteği 'kanıt'ladığını (Chavez bunu reddetti) söyleyerek cevap verdi.

FARC Kolombiya'daki en eski gerilla örgütü. Devlet şiddetine karşı ortaya çıktı ve devrilen pek çok hükümet gördü.

Uribe ve Bush'un FARC'ı El-Kaide benzeri bir terörist örgüt olarak göstermeye çalışması ise aldığı kitlesel desteği görmezden geliyor.

Chavez geçen yıl boyunca FARC'ın elindeki rehinelerin serbest bırakılması için yapılan görüşmelerde kilit bir rol oynadı. Aynı zamanda Kolombiya hükümetine FARC ile ciddi barış görüşmelerine girmesi için telkinde bulunuyor.

Uribe hükümeti ise bunu reddediyor. Uribe barış görüşmeleri yerine şüpheli gördüğü FARC üyelerine ve muhalefetin çeşitli unsurlarına karşı ağır bir saldırıya yöneliyor.

Kolombiya halen sendikacılar için dünyanın en tehlikeli yerlerinden biri. Sendikacılar, kayboluyor, öldürülüyor, hapse atılıyor veya tehditle sindiriliyor.

Ayrıca devlet paramiliter güçleri besliyor. Kolombiya ABD'nin Latin Amerika'daki en önemli ittifaklarından biri. Bush Kolombiya'yı Venezüela ve Bolivya'nın yürüttüğü ABD karşıtı radikal muhalefete karşı önemli bir tampon olarak da görüyor.

Chavez'in Kolombiya'yı "Latin Amerika'nın İsrail'i" olarak nitelemesi bu yüzden. Bush her yıl Kolombiya'ya 750 milyon dolar bağış yapıyor. Bu paranın %80'i doğrudan silahlanma ve polis gücü yatırımlarına gidiyor.

Bush aynı zamanda bu krizi Kolombiya ile serbest ticaret anlaşması imzalamak için kongreye bir dayatma olarak kullanıyor. FARC yıllardır kanlı bir gerilla savaşına hapsedilmiş durumda. Savaşta çok sayıda insan ölmüş olmasına rağmen Latin Amerika'nın en güçlü ordularından birine sahip olan Kolombiya'ya karşı kazandığına dair bir işaret yok.

Şimdi Kolombiya'da alternatif bir sol strateji ortaya çıkıyor. Süren yoğun baskılara rağmen sendika hareketi ve sosyal hareketler yükseliyor ve Uribe'nin militarizmine ve neoliberalizmine karşı mücadele ediyor.

İsrail Gazze'de terör estiriyor

İsrail, geçen hafta, hava saldırısı da dahil olmak üzere düzenlediği askeri operasyonla Gazze şeridinde yaşayan Filistinliler üzerinde terör estirdi.

İsrail, bu operasyonu İslamcı Hamas hareketinin İsrail'e füze atmasını engellemek için düzenlediğini iddia etti. Aslında gerçek amacı Filistin halkının direnişini kırmak.

İsrail beş gün süren bu saldırı sırasında çoğunluğu sivil olan 100 kişiyi ölmesine ve 350 kişinin yaralanmasına neden oldu. Bunun karşılığında iki asker bir sivil olmak üzere 3 İsrailli öldü.

İsrail bu haftanın başında Gazze'den çekilirken, ABD Devlet Bakanı Condoleezza Rice iki günlük bir ziyaret için, muhtemelen bir sonraki saldırının planlarını yapmak üzere İsrail'e geldi.

Jabalia mülteci kampındaki Al Awda hastanesinde doktor olan Amjad Shawa saldırı hakkında şunları söyledi; "*Çok zor günler geçirdik. İçinde kadınların, çocukların ve sakatların olduğu çok sayıda insan öldürüldü. Hastaneler yıkıldı. Bu bir katliamdı. Saldırı sırasında üç gün boyunca hiç su bulamadık. Gazze bölgesinde yaşayan 1.5 milyon insan 2006'dan beri İsrail'in saldırılarına maruz kalıyor. Ve her şey giderek daha kötüye gidiyor. Çoğu zaman elektriğimiz yok. Ambulansları çalıştırmak için mazot yok. Başka bir askeri operasyon sorunlarımızı artırmaktan başka bir şeye yaramayacak. Filistinliler bir felaketle karşı karşıya. Hastanelerde yeterli yer yok ve gelen yaralılar yerde yatmak zorunda kalıyor.*"

Gazze'ye yapılan bu saldırı, ABD ve İsrail'in Hamas'ı yok etme planının son parçası. 2006 yılının Ocak ayında Hamas'ın Filistin'de yapılan parlamento seçimlerini kazanması üzerine, George Bush, Mahmud Abbas ve Fetih hareketini kullanarak Hamas'a karşı darbe yapma planları yapmaya başladı.

Shawa, "*İsrail saldırının bahanesi olarak Filistin'in füze saldırılarını gösteriyor. Böylece, işgalin aslında devam ettiği gerçeğini gizlemeye çalışıyor. İsrail Gazze'den 2004 yılında fiilen çekildi, fakat aslında hala bu bölgeyi kontrol etmeye devam ediyor. Bu, bir ordu ve halkın direnişi arasında gerçekleşen eşitsiz bir savaş. Ve işgale karşı direnmek Filistin halkının en doğal hakkı. İsrail bu saldırıda çocukları öldürdü. Çocuklar İsrail'e füze mi fırlatıyorlardı? Hayır, İsrail çocukları sadece Filistinli oldukları için, ulusal kimliklerinden dolayı öldürdü.*"

Shawa, tüm savaş karşıtlarını, 15 Mart'ta tüm dünyada yapılacak gösterilere katılmaya ve Gazze halkıyla dayanışma içinde olduklarını göstermeye çağırdı.

IRAK HALKI 5 YILDIR DİRENİYOR

ABD bataklığa gömülüyor

Irak'ta işgal 5. yılına girerken ABD emperyalizmin krizi derinleşiyor. 1 milyondan fazla Iraklının yaşamını yitirmesine neden olan işgalciler bir türlü Irak'a egemen olamıyor. Irak'ta bataklığa gömüldükçe Bush'un hegemonya savaşı küresel ölçekte zayıflıyor. Irak'tan ABD'nin çekilmesini sağlamak için mücadele ve küresel savaş karşıtı hareket güncel önemini koruyor.

Irak: Anti-emperyalist dalganın odağı

11 Eylül'ün ardından Afganistan'a saldıran ve işgal eden ABD güçleri direniş hareketi karşısında zorlanıyor. Her geçen gün Afganistan'ın daha büyük bir bölümünü kontrolü Taliban'a geçerken, Amerikan askerlerinin çoğunluğu oluşturduğu NATO işgal güçleri duruma hakim olamıyor. Bush ve savaş çetesi Almanya, Fransa, Türkiye gibi müttefiklerini Afganistan'da aktif çatışmaya girmeye zorluyor.

Filistinlileri bölme, Hamas'ı Gazze'de sıkıştırma ve tüm Gazzelilerle birlikte imha etme girişimi üçüncü bir intifadayı kışkırtıyor. Bush'un Filistin'i küçük parçalara ayırıp İsrail'in tam işgalinin önünü açan yol haritası gerek Filistinliler gerekse İsraillilerin bir bölümü tarafından öfkeyle karşılanıyor.

ABD'nin Hizbullah'ın çektiği anti-emperyalist muhalefeti bölme çabaları devam ediyor. Lübnan açıklarında bekleyen ABD savaş gemisi ve Beyrut üzerinde alçak uçuş yapan İsrail uçaklarının baskısına rağmen Lübnanlılar ne Filistin direnişini desteklemekten ne de işbirlikçi hükümeti yıkmak için mücadeleden vazgeçiyor.

ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki sadık dostu Mısır'daki Mübarek diktası yükselen muhalefetle sarsılıyor.

Kaderini Ortadoğu'yla yani direnişle birleştiren Güney Amerika'da ABD'nin bir başka sadık dostu Kolombiya'nın Venezüella'ya karşı saldırganlık girişimi başarısızlığa uğruyor.

Tüm bunların nedeni ABD'nin Irak'ta zafere ulaşamaması.

Bush ve çetesi Irak'a hakim olamayıp çekilmeye zorlandıkça dünyanın geri kalanında güç yitiriyor. Irak halkı işgalcilere karşı beş yıldır canları pahasına bir direniş sergilemesiydi, dünya bugün 11 Eylül'den hemen sonra Bush'un tarif ettiği cehennemi yaşayacaktı.

DSİP, Irak işgalinden bugüne Küresel BAK'ın savaş karşıtı kampanyalarının hep içinde oldu, geliştirmeye ve büyütmeye çalıştı. Küresel BAK tüm savaş karşıtlarını birleştirdi ve Türkiye'de muhalefet biçimlerini köklü olarak değiştirdi. Küresel BAK deneyini geliştirmek küresel savaş karşıtı hareketi güçlendirmek demek.

Evet, savaş tehdidi, işgal sürüyor, ABD emperyalizmi saldırganlığa devam ediyor. Ancak amaçlarına ulaşamadıkları gibi her geçen gün daha da genişleyen ve birleşen bir anti-emperyalist cepheyle karşı yarattılar.

Bush gitmeye hazırlanırken büyüyen ve siyasallaşan bir savaş karşıtı hareket ABD'yi sarıyor. ABD'nin Irak'tan çekimeye başladığı gün hem ileri karakolları tepe taklak olacak. hem de Amerikan halkı dönüp bu anlamsız savaşı ve sorumlularının tüm politikalarını daha derin bir şekilde sorgulayacak. ABD emperyalizminin Vietnam yenilgisinin tüm dünyada yarattığı devrimci dalgayı hatırlamak, Irak'tan sonra oluşabilecek dalganın sistem için nasıl bir tehdit yaratacağını kavramamızı kolaylaştırır.

1914'te 1. Dünya Savaşı'na karşı mücadele 1917 Ekim Devrimi'ni yaratmıştı. 1914'te savaşa karşı hareket edenler bir avuç sosyalistti.

Bugün küresel sermayenin jandarması ABD'nin karşısında 4 kıtada milyonlarca insan var.

DSİP ve Uluslararası Sosyalizm Akımı, küresel savaş karşıtı hareketi inşa etmekte bu yüzden ısrar ediyor.

Küresel BAK neleri değiştirdi?

Küresel Barış ve Adaler Koalisyonu'nun önde gelen aktivistlerine sorduk: Küresel BAK, 5 yıldır süren işgale karşı mücadelede nasıl bir oynadı? Neleri değiştirdi?

Emperyalizme çelme takıyoruz

Yıldız ÖNEN

Küresel BAK, ABD'nin Irak işgalini sürekli teşhir ediyor. ABD işgalinden kaynaklı bölge ülkelerinin savaş politikaları izlemesine de, örneğin Türkiye'nin Kuzey Irak'a girmesi gibi, karşı çıkıyor ve kamuoyu tepkisinin gelişmesi için mücadele ediyor. Küresel BAK dünyada 15 Şubat 2003'ü, Türkiye'de ise 1 Mart 2003'ü örgütleyen hareketin devamıdır.15 Şubat'ta ve 1 Mart'ta emperyalizme ve savaş macerası isteyenlere çelme taktık. ABD o dönemde tökezledi ve aslında hala belini doğrultamadı.

Savaş karşıtı hareket emperyalizmin durdurulabileceğini gösterdi. Savaş karşıtı hareketi devam ettirerek bu mücadeleyi geliştirmek gerekir.

Küresel BAK savaşın ancak uluslar arası direnişle durdurulabileceğini savunuyor. Bunun için yaptığı her türlü kampanyayı uluslar arası harekete bağlıyor. Bu tavrıyla Türkiye'deki küreselleşme karşıtı harekete önemli katkılarda bulunmuştur. Bundan sonraki etkinliklerinde de buna devam edecektir.

IRAK'TA İŞGALE SON 5. YIL

15 MART'TA SOKAKTAYIZ!

KÜRESEL BAK BARIŞ VE ADALET KOALİSYONU

Savaşa karşı mücadelede süreklilik

Memet Ali Alabora

Bence en önemli kazanım kamuoyunu sürekli savaş konusunda farkında tutmak üzerine oldu. Eylemler milyonlar[1] hala bulmamış olsa da, kimse Irak'taki savaşı ve Türkiye'de aktif savaş karşıtları olduğunu unutmadı.

Küresel BAK Türkiye'de eylem yapma pratiğinin değişmesinde de çok önemli bir rol oynadı. BAK eylemlerinin yaratıcı yani, bir taraftan farklı kesimlerden insanları eylemliliğe çekerken, diğer bir taraftan BAK dışındaki eylemlerin biçiminin belirlenmesinde etkili oldu. Bu anlamda Küresel BAK sokakta politika yapmanın artmasına katkıda bulundu.

Mücadeleci bir ruh hali

Tayfun MATER

Küresel BAK bülteninin son sayısında İngiltere'de mücadele eden "Savaşı Durdurun Koalisyonu"nun sözcüsü Andrew Murray'ın bir makalesi yer alıyor. Murray, İngilteredeki savaş karşıtı hareketin önemini anlatıyor. Özetle, "Bu savaşı durdurmadık ama bir sonraki savaşı durdurabiliriz" diyor.

Yenilgi duygusu ve yapılan işleri küçümseme özelliği insanları hemen sarabiliyor. Oysa zaman zaman ileri çıkan zaman zaman daha düşük düzeylerde görünen büyük bir savaş karşıtı hareketin bir parçasıyız.

Irak savaşı kanıksandığı oranda hareketin on binlerce insanı saflarına çekmesi de daha zor oluyor. Savaş karşıtı kampanyalar tam da bu yüzden önemli. Irak savaşının kanıksanmasını engelliyoruz. Irak savaşının her hangi bir savaş gibi algılanmasını engelliyoruz. ABD için Irak işgalinden istediği sonuçları alması önemli. Bizim açımızdan da ABD'nin Irak'tan yenilerek çıkması çok önemli.

Bunun için, savaş karşıtı hareketin uyanık olması, savaşı teşhir etmesi, hareketi canlı tutması, hareketin ortaya çıkarttığı aktivistlerin sürekli mücadeleci bir ruh halinde olması, hareketin birliği, çeşitliliği ve direncinin ayakta kalması çok önemli.

Küresel BAK hem ABD'nin Irak işgaline hem de Türkiye'nin bu işgalin parçası olma çabalarına karşı beş yıldır yaptığı kampanyalarla direniyor.

Savaş karşıtı ruh halinin yaygınlaşmasında, savaşa karşı en geniş birliği kurmakta, yaygın bir mücadele örgütlenmesinde çeşitli eylem ve etkinlikleriyle Küresel BAK temel bir rol oynuyor ve oynamaya devam edecek.

Muhalefetin yeni yüzü

Nuri ÖDEMİŞ

Küresel BAK, Irak işgalinin beşinci yılında, Türkiye'de savaş ve işgal karşıtı hareketin 'Irak'ta İşgale son' sloganının gerektirdiği sürekli bir mücadele aracı olarak varolabilmesinin yanında, savaş ve işgal karşıtı hareketin kesintisiz hafızası ve eylem platformu olarak önemli bir rolü yerine getirmekte. Beş yıl boyunca işgali sürekli gündemde tutarak, işgalin ülkemize, bölgemize ve dünyamıza olan etkilerininin toplumsal hareketin gündeminde kalmasını sağlayarak, ve tabi sürekli bir eylemliliğin adı ve adresi olarak, başka hiç bir oluşumun yerine getiremediği bir işlev gördü.

Mücadeleye sağladığı sürekliliğin yanında, bizatihi varoluşu ile yeni bir mücadele deneyimi olarak çok önemli bir birikimi de bu ülkedeki toplumsal muhalefetin önüne koymuş bulunmakta. Sadece konsensüse dayalı olması, farklı siyasal tercihleri ve beklentileri olan kişi grup ve çevreyi bir arada bulundurması, ortak karar alma ve uygulama bu deneyimin en önemli ve eşsiz yanını oluşturmaktadır. Konsensüsü bir tür gruplar ve yapılar arası pazarlık olarak gören geleneksel tutumun yanında, karşılıklı etkileşim, kesintisiz bir iç demokrasi, eleştiri ve özeleştiri kanallarının sürekli açık olması Küresel BAK'ın yeni yüzünü oluşturmaktadır

Mücadelenin diline, eylemine ve eyleme biçimine getirdiği yeni tarzın daha uzun yıllar ülkemiz toplumsal hareketi için etkileyici bir unsur olarak kalmaya devam edeceğini umuyorum. Küresel BAK'ın bu yeni tarzıdır ki, kendisinin de sürekli bir öğrenme ve yeni deneyimlerle gelişmesini sağlamaktadır.

"Komutanlarımız, 'operasyona gittiğinizde sivillerin kesinlikle zarar görmemesini sağlayın. Birinci önceliğiniz bu olsun' dedikten sonra, ayağını 3 kez yere vururdu. Bu 'söylediklerimi beyninize kaydedin, ama savaş alanında bunu uygulamayın. Sadece geri döndüğünüzde ifade verirken böyle anlatmanız gerektiğini bilin" anlamına geliyordu"

Irak'ta savaşan ABD askeri Kelly Dougherty

Hareketin moral kaynağı

Şenol Karakaş

Küresel antikapitalist hareket 11 Eylül saldırılarından sonra ABD'nin savaş çılgınlığı karşısında savaş karşıtı harekete evrildi. Anti kapitalist hareket zaten işçi hareketine moral veriyor, kurduğu geniş koalisyonlarla işçi sınıfının örgütlü güçleriyle anti kapitalist hareketin genç aktivistlerini biraraya getiriyordu.

Savaş karşıtı hareket tüm güçleri birleştirme özelliğiyle bu rolü çok daha güçlü bir biçimde oynadı.

Küresel BAK hem yüzlerce, binlerce gencin harekete çekilmesine yardımcı oluyor hem de emek ve meslek örgütleriyle kurduğu bağ, bu örgütlere de yardımcı oluyor.

Son dönemde sayısız kampanya, bireylerin enerjisinden güç almak için sadece örgüt temsilcilerinin buluştuğu bürokratik platformlar olarak örgütlenmekten uzak duruyorsa, bunda Küresel BAK'ın örgütlenme ve kampanya yapma yaklaşımının çok büyük bir etkisi var.

Buna SSGSS platformundan, Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe'ye, Küresel Eylem Grubu'ndan Türkiye Barış Meclisi'ne, Ufuk Uras ve Baskın Oran'ın seçim kampanyalarından Barışarock'a, Hrant Dink'in cenazesini örgütleyen hareketten sendikaların tabanında açığa çıkan eylem platformlarına kadar çok sayıda ve yakın geçmişin en etkileyici kampanyaları örnek verilebilir.

Emperyalizm nedir?

Emperyalizm analizi ve Birinci Dünya Savaşı

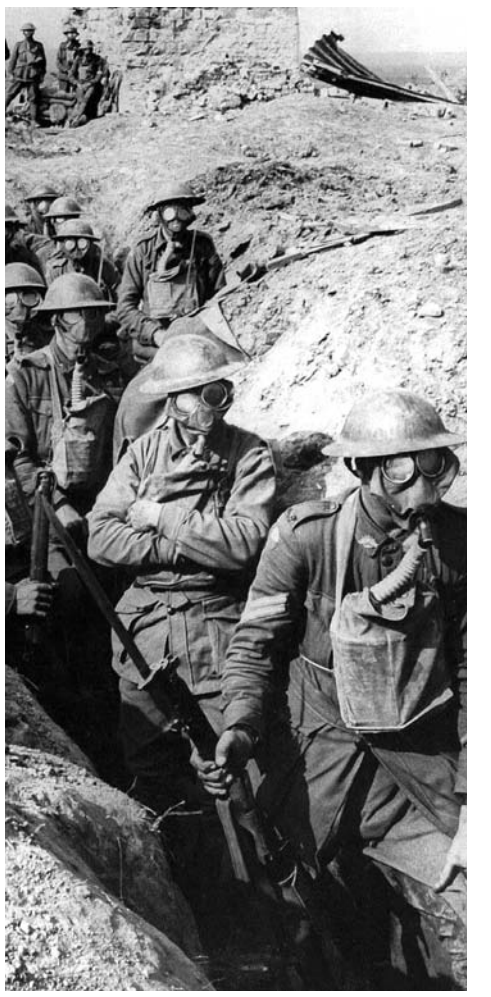

Birinci Dünya Savaşı, 1914 yılının Ağustos ayında Avrupa'da başladı. Lenin, uzun zamandan beri, patlak verecek bir savaşın, işçilerin barbarlığa karşı ayaklandıkları devrimci bir durum yaratabileceğini söylüyordu.

Birinci Dünya Savaşı başladığında, sosyalist partilerin çoğu hükümetlerinin savaşma isteğini desteklerken, Lenin buna şiddetle karşı çıktı.

Avrupalı sosyalist partilerin, ulus-devlete verdikleri bu destek reformizme kayışlarının göstergesiydi.

Bir marksist olan Rudolph Hilferding, sanayide tekellerin yükselişinin, işçilerin, merkezi ekonominin kontrolünü parlamento yoluyla ele geçirebilecekleri anlamına geldiğini iddia ediyordu.

Hilferding'in en yakın müttefiklerinden bir tanesi olan Karl Kautsky, Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin lideri ve İkinci Enternasyonal'in önde gelen teorisyenlerindendi.

Savaş başladıktan kısa süre sonra, Kautsky, emperyalizm hakkında bir makale yazdı ve bu makalede büyük tekellerde birleşen kapitalistlerin, savaştan bir çıkarları olmadığını fark edeceklerini anlattı. Ona göre, kapitalistler, kendisinin 'ultra-emperyalizm' adını verdiği bir sistem altında dünyanın kaynaklarını savaşmadan sömüreceklerdi.

Lenin, Kautsky'nin iddialarını şaşkınlıkla karşıladı ve onu marksizmi reddeden bir dönek olarak adlandırdı.

Lenin, işçi sınıfının kapitalizm ile uzlaşabileceği fikrine karşı tartıştı. Nikolai Bukharin ile birlikte, emperyalizmin ekonomik dayanakları üzerine çalışmaya başladı.

Bukharin, **Emperyalizm ve Dünya Ekonomisi** adlı kitabını, Marks ve Hilferding'in kapitalizmin krizinin, sermayenin giderek daha az sayıda kapitalistin elinde toplanması eğilimine yol açtığı tezi üzerine kurdu.

Sanayileşmiş ülkelerde, sermaye merkezileştikçe, özel girişim devletle daha çok iç içe geçiyordu.

Her bir kapitalist ekonomi, dünya pazarlarına ve kaynaklarına girmeye daha bağımlı hale geliyordu.

Bu sürecin sonucu, devletlerin kendi yurt içi sermayelerinin çıkarlarını temsil ettikleri ve bunun için dünya çapında rekabet ettikleri bir dünyaydı.

Bukharin, bu kaotik dünya sisteminin, bırakın barış içinde yaşamayı, çok daha büyük istikrarsızlıklar yaratacağını iddia etti. Bu rekabetin mantığı, savaş ve işgaldi.

Birinci Dünya Savaşı ile sonuçlanan yıllarda, büyük güçler, ekonomiye hakim lmalarını ve hammaddeleri sömürmelerini sağlayacak etki alanlarını genişletmeye çalıştıkça sömürgeci yayılmacılık arttı.

1860 ve 1914 yılları arasında, Avrupa'nın sömürge alanı 2.7 milyon mil kareden 29 milyon mil kareye çıktı. ABD, Filipinler gibi bölgeler için İspanya ile savaştı.

Bu dünya, rekabet eden ulus devletler arasında bölünmüştü ve Kautsky'nin ultra-emperyalizm fikriyle bağdaşmıyordu.

Emperyalizm, sermaye birikimi dinamiğinden ortaya çıkan engellenemez bir süreçti. Çünkü devletler arası güç dengesi her zaman değişiyordu, ve dünyadaki her bölünme geçiciydi ve yeni bir paylaşım ancak savaş yoluyla yapılabilirdi.

Lenin'in bu tartışmaya katkısı, **Emperyalizm: Kapitalizmin En Yüksek Aşaması** adlı çalışmayla katkıda bulundu.

Bu kısa kitap, Bukharin'in, emperyalizmin tarih boyunca nasıl geliştiğini ve etkilerini anlattığı daha soyut çalışmasını tamamlayan bir niteliğe sahipti.

Lenin'in çalışması ayrıca, bu teorinin politik çıkarımlarını da değerlendirdi.

Lenin, az gelişmiş ülkelerdeki emperyalist hakimiyetin, mutlaka ülke içinde direnişle karşı karşıya kalacağını anladı.

Baskı gören halkların ve ulusların, sömürgeci efendilerine karşı ayaklanacaklarını gördü. Bu ayaklanmalar, sömürgelerdeki emperyalist gücü zayıflatabilirdi ve sömürgeci ülkenin kendi içindeki devrimci hareketlerin daha rahat hareket etmesini sağlayabilirlerdi.

Daha sonra, Lenin ve Bukharin'in teorisinin daha az önemli olan bazı kısımlarının yanlış olduğu ya da sadece yazıldıkları döneme uyarlanabilecekleri ortaya çıktı. Fakat, yaptıkları emperyalizm tanımı, dünyanın anlaşılması açısından bir dönüm noktası oluşturmaktadır.

Bu teori, muhtemelen, Marks'ın ölümünden bu yana Marksizm teorisindeki en önemli gelişmedir.

Gelecek sayı: Stalinizm, Soğuk Savaş ve tarihin sonu

Die Linke, Synapismos ve Prodi hükümeti

Avrupa solunda farklı tablolar

Alex Callinicos

Romano Prodi başkanlığındaki merkez sol hükümetin Ocak ayı içinde çökmesi, (bu hükümetin) Silvio Berlusconi'nin sağ politikalarına son vereceği umudu taşıyanlar açısından acıklı bir son oldu. 2001'de Cenova'da yapılan protesto gösterileri ve 2002'de Floransa'da yapılan Avrupa Sosyal Forumu toplantılarından sonra İtalya solun yeniden doğuş olasılıklarının elle tutulur biçimde ortaya çıktığı Avrupa ülkesi olarak görülüyordu. Ancak bu olasılık, Rifondazione Comunista'nın Afganistan savaşına ve neoliberal politikalara onay veren hükümete katılmasıyla boşa harcanmış oldu.

Ancak bu durum bütün Avrupa solu için geçerli değil. Almanya ve Yunanistan'da tablo çok farklı. Geçen yıl haziran ayında Die Linke'nin (Sol) kurulması Alman siyasetine hareket getirmişti. Die Linke, Sosyal Demokrat Parti (SPD) ile sonradan reformist bir partiye dönüşen eski Doğu Alman iktidar partisi PDS'in eski üyelerini bir araya toplamıştı. Son eyalet seçimlerinde Die Linke önemli sonuçlar elde etti. Hesse ile Aşağı Saksonya'da Meclis'e girmek için gereken % 5 barajını aştı, Hamburg'da %6.5 oy aldı.

Die Linke'nin yükselişi işçi sınıfının SPD'nin sağ politikalara kaymasına isyanından kaynaklanıyor. 1998-2005 arasında, Gerhard Schröder başkanlığında, Yeşiller'le birlikte koalisyon yürüten SPD işsizlik yardımlarını kesen 'reform'lara (Ajanda 2010) imza attı. 2005 seçimlerinden yenik çıkan SPD Angela Merkel başkanlığındaki muhafazakâr CDU ile bir "Büyük Koalisyon" oluşturdu. Die linke ise seçimlerde oyların %8.7'sini alarak federal parlamentoda 54 sandalye kazandı. Şimdi ise SPD Die Linke'den korkuyor. Ajanda 2010'un getirdiği yükleri hafifletmek için uzun zamandır işsiz olanların aldığı ücretlerde artış ve özelleştirilmeye çalışılan posta hizmetlerinde çalışan işçilere belli bir asgari ücret ödenmesini Büyük Koalisyon hükümetine şart koşuyor.

Merkel şu sırada, Lichtenstein'da liman vergisine karşı bir hükümet kampanyası sürdürüyor. Neoliberal Hür Demokrat Parti lideri Guido Westerwelle'nin deyişiyle "SPD CDU'yu parmağında oynatıyor, Die Linke de hem Yeşiller'i hem de SPD'yi parmağında oynatıyor".

Bu arada, Yunanistan'da, geçtiğimiz 4 ay içinde iki kitlesel genel grev oldu. Sağcı Yeni Demokrasi hükümeti emeklilik hakları ve özelleştirmeler konusunda direnişle karşılaştı. Ancak bu durumdan merkez soldaki diğer büyük parti Pasok da yararlanamıyor. Costas Simitis liderliğinde (İngiltere'deki) İşçi Partisi benzeri politikaları savunan Pasok da krizde.

İki hafta önce Atina'daydım. Bir ankette Yeni Demokrasi %31, Pasok %28.3, sol koalisyon grubu Synaspismos %16.2, Yunan Komünist Partisi %7.1 ve aşırı sağ LAOS %3.8 oy alıyordu. En dinamik grup, Yunanistan'da solun geleneksel olarak belirleyici gücü olan KKE'nin çeşitli kanatlarından gelen Synaspismos. Yakın döneme kadar Synaspismos milletvekilliği kazanmak için gereken %3 barajını aşmaya çalışıyordu. Bugün ise KKE ile birlikte, 1950'den beri sola verilen en büyük desteği alıyor.

Die Linke ve Synaspismos'un elde ettiği başarılar iki etkene dayanıyor: sosyal demokrasinin krizi ve militan işçi mücadeleleri. Her iki ülkede de yakın zamanda önemli grevler oldu. ama her iki parti de aynı handikapı yaşıyor: merkez sol ile koalisyon. Birkaç hafta önce SPD'nin önde gelen liderlerinden biri Financial Times'a şöyle diyordu: "Sizi temin ederim ki Die Linke ile federal düzeyde hiçbir ittifakımız olmayacak". Ama SPD lideri Beck Hesse'de bir SPD-Die Linke koalisyonu fikrini ortaya attı. Die Linke ve Synaspismos Prodi hükümetinden ders çıkarmalı. Yolu açacak olan parlamenter mücadele ve kombinasyon arayışları değil, aşağıdan yükselen mücadeledir.

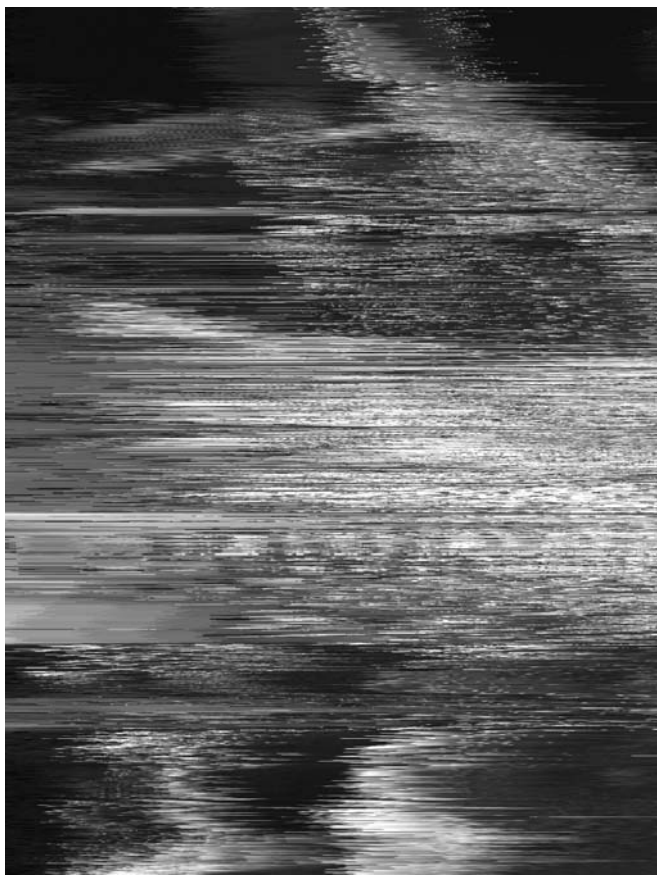

Die linke hızla büyüyor

16 Haziran 2007'de Sol Parti/PDS ve Doğu Almanya'nın bir zamanlar iktidar partisi olan, sonradan Emek ve Sosyal Adalet- Seçim Alternatifi (WASG) ile birleşerek oluştu.

İlk liderleri Lothar Bisky ve Oscar Lafontaine'di. Parti kendisini parlamentoda bulunan diğer sol partilerin daha solunda tarif ediyor. Almanya'nın istihbarat birimleri partiyi Almanya'daki anayasa dışı etkinliklerden sorumlu tutuyor.

Haziran 2007'de partinin 71 bin 800 üyesi vardı. Bunlardan 60 bin 300'ü Sol Parti/PDS'den, 11 bin 500'ü ise WASG'den geliyor. Toplamda ülkenin dördüncü büyük partisi haline geldi. Birleşmenin ardından daha ilk haftada 2.500 yeni üye kazandı. Parti aynı zamanda Bundestag'da (parlamento) temsil edilen 5 partiden biri ve 614 sandalyeden 54'ünü elinde bulunduruyor. Eski Doğu Almanya eyaletlerinde daha güçlü bir konuma sahip. Uluslar arası çapta ise Avrupa Sol Partisi üyesi ve Avrupa Parlamentosu'ndaki Avrupa Birleşik Solu'nun en büyük üyesi.

Devrim kendi çocuklarını yer mi?

Irmak Can Özinanır

13 Mart, Bolşevik Partisi liderlerinden ve teorisyenlerinden Nikolai Buharin'in 70. ölüm yıldönümü. Buharin, marksist emperyalizm teorisinin, Lenin'le birlikte en önemli geliştiricisiydi.

Buharin: Bolşevizmden, Stalinizme

Buharin, devrimci harekete, ünlü yazar İlya Ehrenburg ile beraber 1905 devrimi sırasında katıldı. 1906 yılında Bolşeviklere katıldı. 1911 yılında sürgüne yollandı. Bu sıralarda emperyalizmle ilgili kitabını yazdı. Sürgünden sonra Rusya'ya döndüğünde Bolşevik merkez komitesinin en önemli liderlerindendi ve Pravda'nın editörüydü. Devrimden sonra bir süre sol komünist muhalefet içinde yer aldı daha sonra ise saf değiştirerek Yeni Ekonomik Politikaları'n uygulanmasını destekledi.

1926'da Komintern'in (Komünist Enternasyonal) başkanı oldu. Bu tarihten sonra stalinizm ile işbirliğine girişti hatta "tek ülkede sosyalizm" tezinin geliştirilmesine katıldı. 1928'de toprağın devletleştirilmesi konusunda Stalin'le anlaşmazlığa düşerek "sağ muhalefet"i örgütledi. Komintern'den ve politbürodan kovuldu.

Hayatının son döneminde Stalin tarafından affedilip Izvestia gazetesinin başına getirilse de yoldaşlarının akıbetinden kurtulamadı. SSCB'yi yıkmaya çalışmakla suçlandı, 1938'de idam edildi.

Komünist avı

Bu, Bolşevik Partisi'nde bir istisna değildi.

1920'lerin ikinci yarısından itibaren, Ekim Devrimi'ni başarıya ulaştıran merkez komitesinin tamamına yakını infaz edildi ya da kayboldu, doğal nedenlerle ölen çok az kişi vardı, bunların başlıcası,"Yoldaş" Stalin'di.

Zinoviev, Kamenev, Kirov gibi Stalin'in yakın çalışma arkadaşları da, Buharin gibi idam edildi. 1936 Moskova duruşmaları, Stalin'in muhalefete dönük baskıcı yüzünün en görünür yüzüydü. Yargılanan 55 kişinin çoğu öldürüldü ya da çalışma kamplarına yollandı. 1940 yılına gelindiğinde, Ekim Devrimi'nin önderlerinden Troçki, Meksika'da Stalin'in bir ajanı tarafından katledildi. Bu tarihin en büyük komünist avlarından birisiydi.

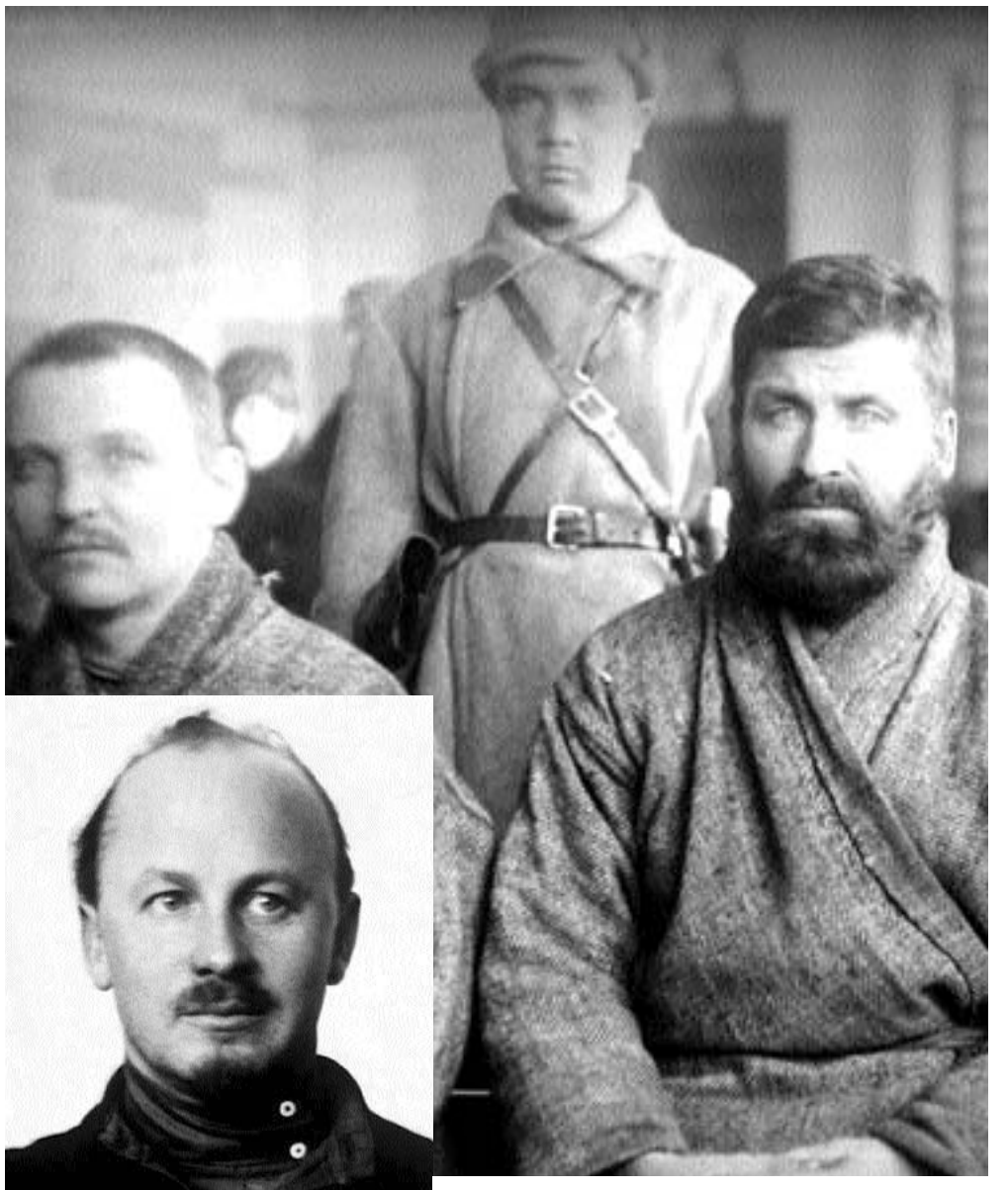

Moskova Duruşmaları'nda yargılanan muhaliflerin çoğu öldürüldü. Nikolai Buharin (solda) stalinizmle uzlaşsa da terörün kurbanı oldu.

Peki bu cinayetler, devrimin kendi çocuklarına karşı dönmesi miydi? Sosyalizm gerçekten kendi çocuklarını mı yedi?

Bu soruya kuşkusuz "hayır" yanıtını vermek gerekir. Devrimcileri yok eden, devrimin kendisi değil, Stalinist bürokrasinin karşı devrimiydi.

Karşı Devrim

Avrupa'daki devrimci hareketlerin yenilmesi sonucu, Rusya'da devrim izole olmuş tek bir ülke sınırları içinde sıkışmıştı. Bunun yanısıra yıllar süren iç savaş, işçi sınıfının önemli bir bölümünün ölümüne yol açmış, proleter demokrasisi fiili olarak ortadan kalkmıştı. Bu sebeple iktidar boşluğunu büyük oranda parti ikame ediyordu. Yeni Ekonomik Politika (NEP) sayesinde zenginleşen mülk sahibi köylüler ve iç savaşın bitmesiyle birlikte varlık koşullarını kaybeden Kızıl Ordu subayları ki bunların önemli bir kısmı Çarlık döneminde de askerdiler- partiye dolmaya başladı.

Bu ise parti içindeki bürokrasinin Stalin önderliğinde palazlanmaya başlamasına yol açtı.

Lenin son mücadelesini parti içindeki bürokrat eğilime karşı verdi fakat gerek bozulan sağlığı, gerekse devrimin sıkışmışlığı buna izin vermedi. Bürokrasi, iktidara geldi.

Devlet Kapitalizmi

Bürokrasi, işçi sınıfınkinden farklı çıkarları temsil ediyordu ve kendisini egemen sınıf olarak örgütlemişti. Artık rejim sosyalizm değil, devlet kapitalizmiydi.

Her kapitalist sınıf gibi, bürokrasi de dünyadaki emperyalist rekabet içinde güç kazanmak zorundaydı ve bürokrasi öncülüğünde Rusya, gelişmiş kapitalist ülkelerin 200 yılda ulaştığı güce 10 yıl içinde ulaşmak zorundaydı.

Yine her kapitalist rejimde olduğu gibi, bunun faturasını işçi sınıfı en ağır çalışma koşulları ve muazzam bir sömürü ile ödeyecekti.

Bürokrasi, sermaye birikiminin önündeki bütün engelleri kaldırmak zorundaydı. Bazen kendi adamlarını da, fakat öncelikle gerçek Bolşevikleri, proleter devriminin çocuklarını.

Ezilenlerin Şöleni

İdamlı, patronlu, bürokratlı, gizli polisli, kalkınmacı bir rejim sosyalizm olamaz. Devlet kapitalizmi teorisini geliştiren Tony Cliff'in dediği gibi demokrasi sosyalizmin kalbidir.

Bugün kapitalizme karşı mücadele eden kitlelerin büyük bir çoğunluğu sosyalizmi bir alternatif olarak düşünmüyor. Bu onların suçu değil, bu stalinizmin suçu çünkü sosyalizm denince bir çok insanın gözünün önüne devasa Stalin heykelleri, yoksulluk, idam ve gizli polis geliyor.

Oysa sosyalizm en basit tanımı ile kapitalizmde gerçek değeri üretenlerin, işçilerin, ezilenlerin iktidarıdır.

Kendisi de stalinizmin kurbanlarından biri olan Leon Troçki'nin geleneğinden gelenler gerçek bir sosyalizmi, dünya çapında ezilenlerin iktidarını savunuyorlar. Lenin "devrim ezilenlerin şölenidir" der. Ezilenlerin iktidarı kendisine karşı dönemez. Sosyalist devrim kendi çocuklarını yemez.

Lenin ne demişti?

"Sosyalizmin tek bir ülkede nihai zafere erişmesi kuşkusuz olanaksızdır. Sovyet iktidarını elinde bulunduran işçi ve köylü birliğimiz, büyük dünya ordusunun birliklerinden biridir."

"... Mutlak gerçek şu ki, Alman devriminin gerçekleşmemesi halinde yenilmeye mahkumuz"

Lenin, 11 Ocak 1918, 3. Sovyetler Kongresi'ndeki konuşmadan.

"O günlerde, erişmiş olduğumuz zaferin, ancak dünya genelinde başarıya ulaşması halinde kalıcı bir zafer olabileceğini biliyorduk; dolayısıyla, kendi davamız için mücadele etmeye başladığımızda yalnızca dünya devrimine bel bağlamış, kendi yazgımızı dünya devriminin yazgısı olarak görmüştük ve bu şekilde hareketb etmekte kuşkusuz haklıydık"

Ekim Devrimi'nin 3. yıldönümünde yaptığı konuşmadan.

"Kapitalizm ve sosyalizm, yan yana var oldukları sürece barış içinde yaşayamazlar. bunlardan biri nihai olarak zafere erişecektir - son cenaze töreni ya Sovyet Cunmhuriyeti'nin ya da dünya kapitalizmin olacaktır."

6 Aralık 1920'de yaptığı bir konuşmadan.

DADA

Düzene karşı bir silah olarak sanat

Michel Löwy

Dada, 1916 yılında İsviçre Zürih'te Voltaire Kabaresi'nde, **Hugo Ball**, **Tristan Tzara** (Romanya göçmeni bir Yahudi), **Sophie Taeuber** ve **Richard Huelsenbeck** tarafından ortaya atılmıştır. Birinci Dünya Savaşı'na karşı gençlerin bıkkınlık ve umutsuzluklarından doğmuştur.

Herşeyden önce savaşa, militarizme, şovenizme ve böyle canavarların ortaya çıkmasına sebep olan burjuva medeniyetine karşı ilk kültürel protestoydu. Bir sözlüğe saplanan bıçak tarafından belirlenen Dada ismi, yakında Berlin, Cologne, Paris ve Newyork'a yayılacak bir hareketin toplanma çığlığına dönüştü. Saygısızlık, alay, kara mizah ve saçmalama genç sanatçıların öfke ve kurulu düzene karşı aşağılamalarını ifade etmek için kulandıkları yollardı. Burjuva toplantıları, gelenekleri ve umutları yok edilmeliydi.

Hareketin, resmi sanat ve kültüre karşı açıkça yıkıcı bir bakışı vardı. Ancak aynı zamanda yeni ve beklenmedik ifade biçimleri varetmek için büyük bir yaratıcı güç de ortadaydı.

Mantık çerçevesi içinde, özel bir Dada stili ya da en sevilen Dada malzemesinden bahsetmek mümkün değildir. Bu sebeple işler arasında çok az bağlantı vardır. Çoğunlukla Dadaist ruh dışında pek bir benzerlik bulunmaz. Bütün doğmalar reddedilmiş ve hiçbir eylem Dadaist yangından kaçamamıştır.

Politik yanı bugün bize gösterilenden çok daha belirleyici olan Dada, bu yönünü Zürih'teki köklerinden almış, Almanya'da keskinleşmiştir.

Berlinli Dadaistler 1918-19 devrimini desteklemişlerdir. Weimar Anayasası Kongresi'nde Dadaist **Johannes Baader** "*Dünya Devrimi için Dada Merkezi Konsülü*" imzasıy bir bildiri yayınlamıştır. Komünizme yakınlıkları 1920 Uluslararası Dada Sergisi'nde "Dada politiktir" söylemiyle daha görünür hale gelmiştir.

1920'den sonra Paris Dada'nın merkezi haline geldi. **André Breton**, **Tristan Tzara**, **Louis Aragon** and **Paul Éluard**, başarılı ancak tepkiselliğiyle tanınan bir yazar olan **Maurice Barrés**'i sahte bir mahkemeye çıkarmışlardır.

Ancak Breton'la Tzara arasında 1923'te ortaya çıkan anlaşmazlıklar gerçek Dada hareketinin çözülmesine sebep olmuştur.

1924'te Breton'un sürrealist manifestosuyla Dada'nın tahripkar ruhu başka bir hareket tarafından sahiplenilmiştir. Ancak bu sefer amaç, burjuva toplumu ve sanatına karşı alternatif bir kültürdür. Bu alternatif isteğin kaynaklarına ve olağanüstülüğüne vurgu yapar.

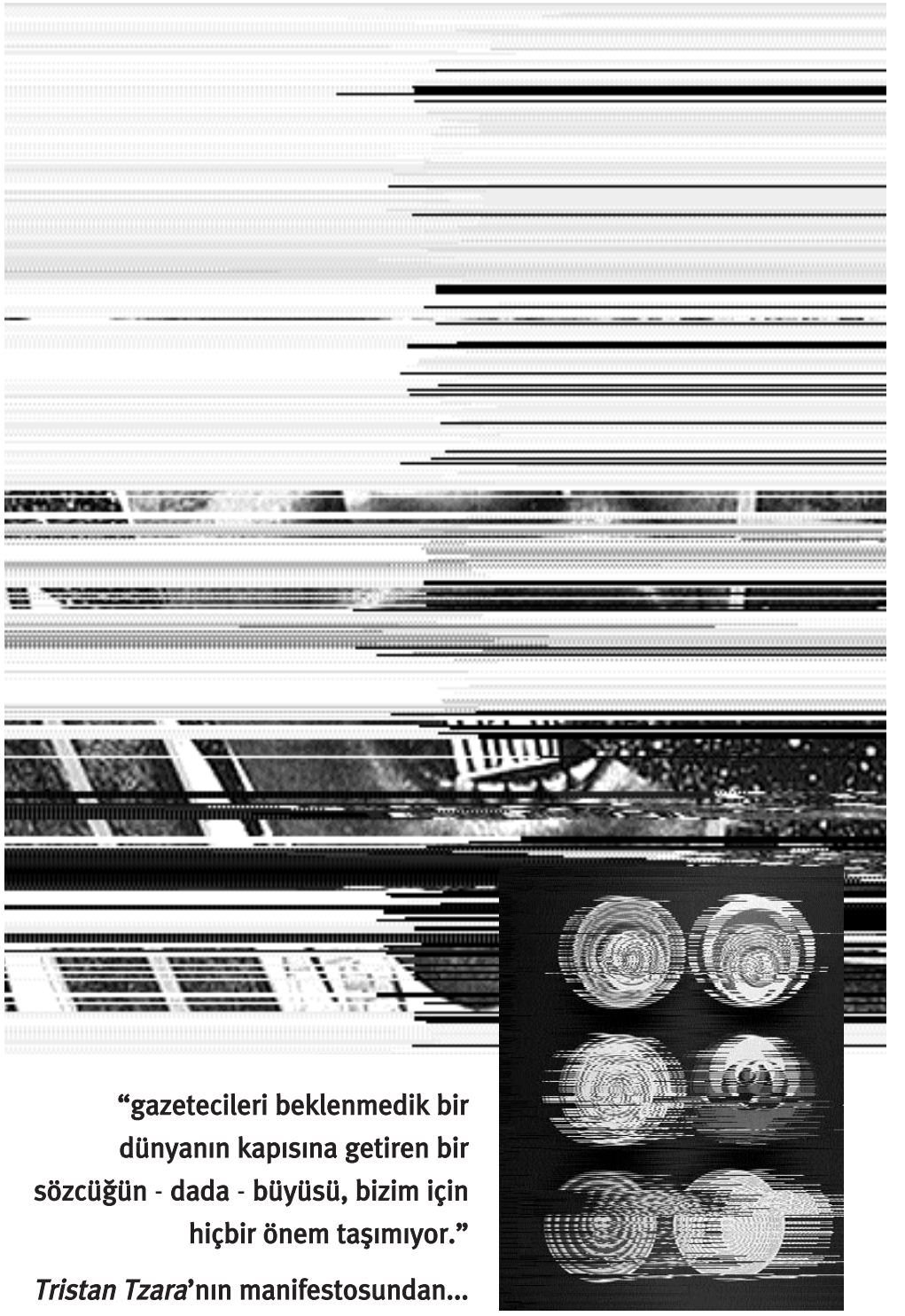

"gazetecileri beklenmedik bir dünyanın kapısına getiren bir sözcüğün - dada - büyüsü, bizim için hiçbir önem taşımıyor."

***Tristan Tzara*'nın manifestosundan...**

Medya gerçekten belirleyici mi?

"*Bizim de ulusal TV kanallarımız, günlük gazetelerimiz, radyolarımız olmalı.*" Çoğu zaman medyanın hakim fikirleri ustalıkla pazarlaması karşısında muhaliflerden buna benzer sözler duyarız. Medya her zaman gündemi sermaye sınıfı lehine belirlerken, çalışanların talep ve eylemlerini göz ardı ederken, gerçeklerin içini boşaltırken, hatta yalanları gerçek diye yuttururken bu sözlerin haklılığı açık değil mi?

Kendi medyamıza sahip olursak gerçekleri anlatıp, güçlenebiliriz tezi birkaç açıdan yanlış.

Bu tezin sahipleri medyanın gücünü abartıyor. Evet, medya, aile, eğitim ve egemen sınıfın fikrilerini yayan başka araçlar gibi etkilidir. Ulusal basında sesini duyurmak önemlidir. Ancak Türkiye'nin yakın tarihi göstermektedir ki medya tekellerinin düşman ilan ettiği, görmezlikten geldiği, bazen saldırdığı siyasi hareketler ve kişiler onlara rağmen güçlenmektedir. AKP bunun en açık örneği. Medya tekelleri siyasal İslam'a her zaman saldırdı. Ancak dün Erbakan'ın Refah Partisi yüksek oyla iktidara geldiği gibi aynı hışma yıllardır uğrayan AKP girdiği ikinci seçimlerden güçlenerek çıktı ve Abdullah Gül'ü Çankaya'ya yolladı. Medyaya inansaydık bu adamlara hiç şans tanımazdık.

Siyasal İslam bariz bir örnek ama bir çok olaya bakıldığında medya çoğu zaman kazanmaz. Emekçi sınıflar sadece TV'ye bakarak değil, hem işyerlerinde hem de gündelik hayatta bir çok tartışma ve etkiyle fikirlerini oluştururlar. Bu fikirleri kapsayabilen hareketler medyaya rağmen iktidar olurlar.

Emekçi sınıfları uyandıracak şey onlara kızıl kanallarımızla gerçekleri şırıngalamak asla değil. Evet, olsa fena olmaz bunlar, ama aslolan birebir tartışma yani politik mücadeledir.

Emekçi sınıflar "cahil" ve "eğitimsiz" olsalar da her günkü yaşam kavgalarında, kendi deneyleriyle gerçekleri görür.

Harekete geçtiklerinde yalan kalelerini kolayca aşarlar.

Venezuela'da darbe yanlısı medyaya hiçbir yoksulun kulak asmadığı gibi Türkiye'de de asmayacaktır. Yeter ki mücadele yükselebilsin.

KİTAP

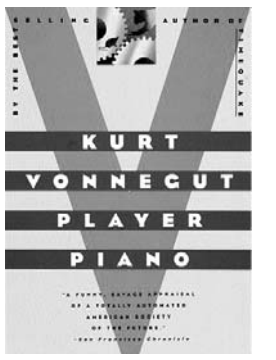

Otomatik Piyano -

Kurt Vonnegut Jr
320 sayfa
Metis bilimkurgu

Bir kaç ay önce aramızdan ayrılan Kurt Vonnegut Jr. şirketlerin tam egemenliğinde, üretimden insan emeğinin çekildiği gelişmiş bir toplumu anlatıyor bu kitapta.

III. Dünya Savaşı sürerken, Amerikalı müdürler ve mühendisler, hiç insan emeği kullanmadan üretim yapmanın yollarını geliştirdiler. Bu yöntem o kadar kazançlıydı ki, savaş bittikten sonra –bu 2. sanayi devrimine denk geliyor- aynı minvalde devam etmekte bir sakınca görmediler. Bir tek sorun vardı; o da savaş bittiğine göre artık bir işi gücü kalmayan insanlar ne yapacaklardı? Herkes işsizlik sigortasından parasını alıyordu. Tüketecek kimse olmazsa üretimin ne anlamı olacaktı? Ama sorun burada değildi. Sorun insanların yaşamak için bir amaca, kendilerini anlamlı ve gerekli hissedecekleri bir meşgaleye ihtiyaç duymalarındaydı. Yeni sistem tam da bunu esirgiyordu onlardan. Ama insanlık bunu kolay kolay hazmedemeyecek, bu makinalara karşı bir devrim, bir isyan çıkaracaktır.

Kurt Vonnegut'un 1952 yılında yazdığı, bütün insanların IQ seviyelerine gore degerlendirildigi, mühendislerin üstün tasarımları sayesinde üretim için insan gücüne gerek kalmamış bir dunyayı konu alan romanı yazarın diğer yapıtları gibi hem yaratıcı hem de keyifli.

Bu distopyada insan emeği ve etkinliğinin özgürleştiriciliğinin altı isyankar bir şekilde çiziliyor.

8 Mart

Kadınlar Erdoğan'a 'sen doğur' dedi

İstanbul:

Kadıköy'de 8 Mart Kadın Platformu'nun düzenlediği mitingde, 3 bin 500 kadın, "Susmayacağız, durduracağız" pankartı arkasında Kadıköy iskele meydanına yürüdü. Bu yılki etkinliklerde Başbakan Erdoğan'ın "Çocuk doğurun" mesajına karşı, "Bana bak başbakan, tepemizi attırma, kendin yat kuluçkaya, Bir Türkçük iki Türkçük, üç Türkçük doğurmaya" sloganı atıldı. Operasyonlar, SSGSS, namus/töre cinayetleri, kadına yönelik şiddet tepki gösterilen diğer konularken talepler içinde Anayasa'da cinsel yönelim, kadına yönelik şiddette kamu davalarına müdahil olma oldu. Kortejin en kalabalık grubu olan DTP'li kadınlar barış istediler. Mitinge, DİSK, KESK, İlbek Fabrikası işçileri kadınlar, Emekçi Kadınlar Derneği (EKD), Öğrenci Gençlik Sendikası (Genç Sen), SDP, DTP, Lambdaistanbul, Feminist Kolektif, Öğrenci Kolektifleri, Tekstil Sen, EMEP, Barış anneleri katıldı. 'Savaşa, cinsiyetçiliğe, homofobiye, milliyetçiliğe, nükleere karşı Anti-kapitalist kadınlar' pankartıyla yürüyen Küresel Eylem Grubu da, başörtüsü yasağının kalkmasını ve Kürtlere yönelik operasyonlara son verilmesini talep eden, nükleere, savaşa, milliyetçiliğe karşı sloganlarıyla dikkat çekti.

İzmir:

İzmir 8 Mart Kadın Platformunun düzenlediği mitingde "Kendimizi görünür, sesimizi duyulur kılmak için özgürlük hedefimiz" yazılı ortak pankart açıldı.

Yürüyüş sırasında kadınlar şu sloganları attılar: "Savaşa, şiddete, militarizme hayır", "Cinsel sömürüye son", "Kadına Özgürlük, Halklara Kardeşlik", "Herkese sağlık, güvenli gelecek". Eylemde Küresel Eylem Grubu da 'Savaşa, cinsiyetçiliğe, homofobiye, milliyetçiliğe, nükleere karşı Anti-kapitalist kadınlar' pankartıyla yürüdü ve sık sık başörtüsü yasağının kalkmasını ve Kürtlere yönelik operasyonlara son verilmesini talep eden, savaşa, nükleere karşı çıkan sloganlar attı.

Ankara:

Ankara'da, 8 Mart Platformu, Abdi İpekçi Parkı'nda miting düzenledi. Kadınlara yönelik uygulamaların eleştirildiği basın açıklamasında, Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı ve istihdam paketiyle kreşlerin, emzirme ve doğum izinlerinin kadınların elinden alındığı öne sürülerek, birçok kadını kapsamayan sosyal güvenlik uygulamalarının daha da geriye götürüldüğü iddia edildi. Küresel Eylem Grubu, Pembe Hayat ve Kaos GL; savaşa, cinsiyetçiliğe, homofobiye, transfobiye, SSGSS'ye, nükleere, işgale, ırkçılık ve milliyetçiliğe, tacize, şiddete vs. "karşı antikapitalist" kadınlar yazan ortak pankartla yürüdü.

Ufuk Uras kampanyası aktivistleri toplandı

Mahalleden meclise

Ufuk Uras, 9 Mart'ta Petrol-İş Sendikası'nda düzenlenen toplantıda seçim kampanyasını yürüten aktivistlerle buluştu. 6 saat süren forumda Kadıköy, Bostancı, İçerenköy, Ümraniye, Adalar başta olmak üzere ilçelerde ve bir çok mahallede faaliyet yürütmüş aktivistler '1. Bölgede seçim başarısının nedenleri', '22 Temmuz'dan bugüne sokak ile meclis ilişkisi' ve 'Gelecek düşüncemiz' gündemlerinde konuştu. 200'den fazla aktivistin katıldığı toplantıda ÖDP, DTP ve DSİP temsilcileri söz aldı.

Seçim zaferinden 7,5 ay sonra düzenlenen toplantının tüm katılımcıları, Türkiye'de yaşanan güncel gelişmeler karşısında derhal kampanyayı ayağa kaldırmak, seçim büroları etrafında yürütülen yeniden örgütlenmek ve AKP'nin yeni-liberalizmine, savaşa, ırkçılığa karşı sol muhalefeti yaratmak ortak vurgusunda buluştu.

Ufuk Uras'ı meclise yollayan dinamiğin, 1 Mart'ta tezkereyi durduran ve Hrant'ın arkasından yürüyen on binlerin mevcut parti ve örgütleri tarafından temsil edilmediği, yeni bir sol muhalefetin geleneksel örgütlerin toplamıyla inşa edilmeyeceği görüşü bir çok aktivist tarafından dile getirildi.

Toplantıda iki farklı görüş vardı. DTP temsilcileri mevcut sol partilerin Kürt hareketiyle ittifakı için çatı partisi önerisini dile getirdi.

DSİP ve ÖDP temsilcileri, konuşan aktivistlerin çoğunluğu ise sol birlikten çok daha geniş bir birlik ve hareket yaratabilmek için politik bir kampanya yürütmek önerisini paylaştı. Bu doğrultuda bir koordinasyon oluşturuldu.

Küresel Eylem Grubu, foruma "Yerel Seçimlerde Mahalleden Meclise" çağrısı ile katıldı. KEG aktivisti Ayşe Demirbilek'in kürsüden okuduğu çağrıya 100'e yakın aktivist imza atarak destek verdi. 1. Bölge kampanya koordinasyonu üyesi Şenol Karakaş ve Altıyol seçim bürosu aktivisti Volkan Akyıldırım DSİP'in yerel seçim kampanyasında birleşme, birlikte yeni solu inşa etme çağrısını aktivistlerle paylaştı.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımı kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdırlar. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

haksızlıkları, mücadalenizi, yorumlarınızı bize yazın

sosyalistisci@gmail.com

sosyalist işçi

■ Z Yayıncılık ve tanıtım hizmetleri Ltd. Şti. ■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa Mahallesi, Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, B Blok 360 Topkapı, İstanbul ■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

26 NİSAN'DA KADIKÖY'DEYİZ

Nükleer santral is-te-mi-yoruz!

AKP hükümeti ölümcül kararından vazgeçmiyor.

Sinop ve Akkuyu'da nükleer santral kurma için ihalenin kısa bir süre içinde gerçekleşeceğini açıkladılar.

Hiçbirimize sormadılar.

Ne Kazım Koyuncu'nun arkadaşlarına, ne Akkuyulular a ne de Sinoplulara.

Bir tek nükleerci şirketleri dinlediler. Onların istekleri doğrultsunda nükleer yasayı kamuoyunun bilgisi ve onayı olmadan çıkardılar.

Şimdi kapalı kapılar arkasında işi bitirip, hukuki engelleri kaldırıp, hızla temel atma törenine koşmak istiyorlar.

Onları durdurmak zorundayız.

Nükleer enerji bir tercihtir. Bu ölümcül tercihin sahibi yeni-liberalizmdir.

Yeni-liberal AKP'ye göre her şey gibi hayatlarımızda alınıp satılabilir. Aslolan şirket kârlarıdır.

Nükleer santral demek nükleer silah demektir.

Dünya, ABD ve İsrail tarafından nükleer silahlanma yarışına itiliyor. AKP, tüm Ortadoğu'da atom bombası yapmak için başlayan furyaya katıldı.

AKPliler "nükleer enerjiyi küresel ısınma ve enerji krizi yüzünden seçimek zorundayız" diyor.

Nükleer yakıt elde edilmesi işlemi sırasında çok miktarda sera gazının açığa çıktığı bilinen bir gerçek. Yani nükleer enerji bir çözüm değil.

AKP nükleerci lobilerin sözcülüğünü yaparken rüzgar ve güneş gibi yenilenebilir enerji kaynaklarından uzak duruyor. Küresel ısınma gerçeğinin üstünü örtüyor. İnsan yerine kârı merkezine alan kapitalist mantıktan başka bir şey beklenemezdi.

Türkiye'de musluğun başına tutanların nükleer ihale sürecinde sık sık duyuyoruz. Zorlu, Sabancı, Koç ve diğer kan emici şirketler kendilerine yeni bir kazanç kapısı açıldığı için pek mutlu. AKP kendisine oy veren yoksulları değil şirketleri dinliyor. Hem AKP'ye hem de hayatmızla oynamayı görev bilen şirketlere karşı koymak zorundayız.

Nükleer santralları durdurmak Türkiye'de çalışanların, ezilenlerin, hiçe sayılanların başlıca görevlerinden biri.

Devrimci sosyalistler nükleer santrallara ve nükleer silahlara karşı mücadeleden, en geniş kesimlerin AKP'nin ölümcül planına karşı birleşmesinden yanalar.

Küresel Eylem Grubu'nun 26 Nisan'da gerçekleştireceği gösteriyi olanca güçleriyle inşa etmeye çalışıyorlar.

26 Nisan'da Kadıköy'de gerçekleşecek miting ne kadar kitlesel olursa AKP'nin sahte mutabakatı o kadar hızla çöpe gidecektir.

Çernobil felaketinin 22. yıldönümünde Kadıköy'den yükselen ses tüm Türkiye'yi saracak ve ezici çoğunluğu nükleer santrallere karşı olan emekçi sınıfları AKP'ye karşı harekete geçirecektir.

Nükleer santralları durdurabiliriz.

Nükleerci şirketleri yenebiliriz.

Fosil yakıt ve nükleer gibi ölümcül enerji seçeneklerini reddedip hükümeti yenilenebilir enerji kaynaklarına yatırım yapmaya zorlayabiliriz.

Nükleere karşı birleşelim, AKP'yi durduralım!

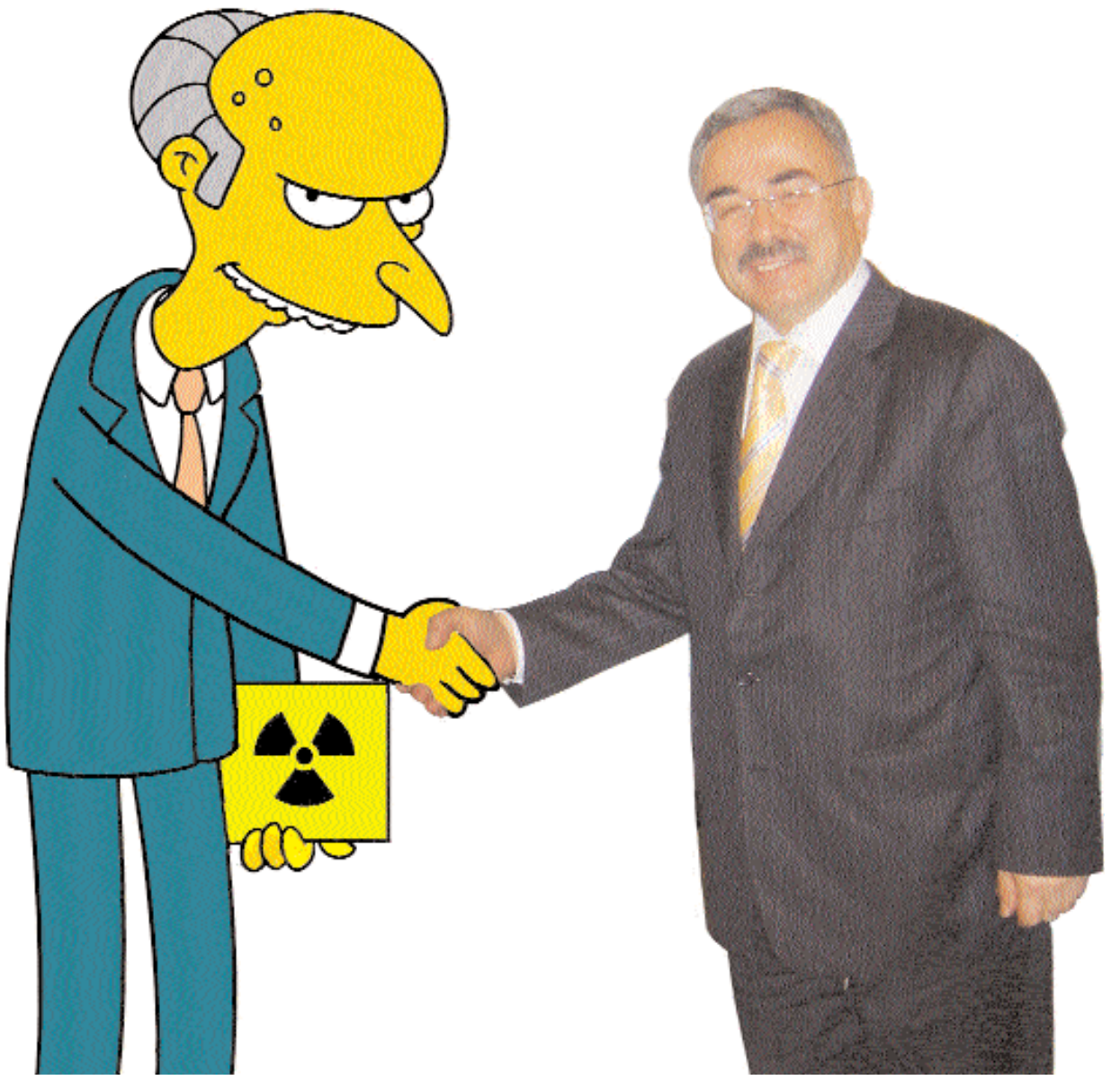

26 Nisan Çernobil felaketinin yıldönümü!

Çernobil'de yaşanan nükleer santral kazasını, ölen yüzbinlerce insanı, kadınları, işçileri, yoksulları, yaşlıları, hayvanları, yok olan canlı hayatını unutmadık.

26 Nisan yeni felaketleri önlemenin başlangıcı olsun!

Nükleer santral istemiyoruz

çünkü ÖLDÜRÜR

Nükleer santral istemiyoruz

çünkü PAHALIDIR

Nükleer santral istemiyoruz

çünkü KÜRESEL ISINMAYA ÇARE DEĞİLDİR

Nükleer santral istemiyoruz

çünkü TEHLİKELİDİR

Nükleer santral **NÜKLEER SİLAH DEMEKTİR.**

Hükümetin nükleer santral kurma kararına karşı çıkalım!

DSİP

herkesi

26 Nisan'da Küresel Eylem Grubu'yla birlikte yürümeye çağırıyor.

BAŞKA BİR ENERJİ MÜMKÜN!